

Călăușa

BIBLIOTECARULUI

mai . 1955

CĂLĂUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI CULTURII DIN R. P. R.

CUPRINSUL

	Pag.
— Popularizarea cunoștințelor agrotehnice în centrul preocupărilor bibliotecilor.	1
BIBLIOTECI ȘTIINȚIFICE	
Biblioteca Institutului Agronomic „N. Bălcescu”	4
BIBLIOTECI DE LA SAȚE	
— Informarea politică la o bibliotecă sătească	7
— În sprijinul colectivștilor	9
— 50 de ani de la nașterea scriitorului sovietic M. Solohov	11
DISCUȚII DESPRE CONSĂTĂURI	
— Intilnirile noastre cu cititorii	15
DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE	
— Unele probleme ale activității bibliotecilor din învățămintul superior	18
BIBLIOTECI SINDICALE	
— Munca cu cartea la Combinatul Metalurgic Reșița	23
PREGĂTIREA CADRELOR DE BIBLIOTECARI	
— Insemnări pe marginea seminariilor raionale	26
BIBLIOGRAFIE	28
CALENDAR COMEMORATIV	
— 150 de ani de la moartea lui Fr. Schiller	31

POPULARIZAREA CUNOȘTINȚELOR AGROTEHNICE *in centrul preocupărilor bibliotecilor*

In anii puterii populare, activitatea bibliotecilor de toate categoriile din țara noastră s-a dezvoltat într-o largă măsură, ele aducând un sprijin tot mai activ în realizarea sarcinilor de producție ale muncitorilor, țăranilor muncitori și intelectualiilor. Acest lucru a fost posibil tocmai datorită faptului că munca de difuzare a cărților în rindul citorilor a fost strins legată de principalele obiective politice și economice ce stau în fața oamenilor muncii.

Una din principalele sarcini trasate de partid și guvern în domeniul construcției economice, o constituie creșterea puternică a producției agricole, pentru obținerea în următorii 2—3 ani a unei abundențe de produse agroalimentare necesare ridicării continue a nivelului de trai material și cultural al poporului muncitor. În Cuvîntarea rostită la consfătuirea fruntașilor în agricultură, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că anul acesta, în fața oamenilor muncii de pe ogoare, în fața întregului popor, stă sarcina deosebit de importantă de a produce o recoltă imbelsugată la toate culturile și în special de a obține 10.000.000 tone grâu și porumb, de a obține o producție medie pe țară de cel puțin 2000 kgr. boabe de porumb la hectar.

În lumina acestei sarcini de frunte, bibliotecile noastre trebuie să-și revizuiască activitatea lor pusă în slujba difuzării cunoștințelor agrotehnice, s-o lărgească, s-o aprofundeze și s-o ridice la un nivel corespunzător. Dacă pînă acum munca de difuzare a cunoștințelor agrotehnice a fost considerată ca o sarcină a bibliotecilor de masă și în special a celor de la sate, pe viitor această problemă trebuie să preocupe și bibliotecile științifice, potrivit profilului lor.

În munca bibliotecilor noastre de masă și științifice, problema difuzării cunoștințelor agrotehnice trebuie să devină o preocupare centrală. Bibliotecile științifice trebuie să ajute pe oamenii de știință la întocmirea lucrărilor lor, să le pună la dispoziție bibliografii cît mai bogate, să-i țină la curent cu tot ce apare nou în domeniul științelor agricole.

Intr-adevăr, dacă pînă acum cîtva timp bibliotecile noastre științifice, în afara celor de specialitate (bibliotecile institutelor agronomice sau biblioteca tehnică a Ministerului Agriculturii și Silviculturii), nu s-au preocupat de această importantă problemă, în prezent ele au început să-și îndrepte atenția în direcția popularizării cunoștințelor agricole.

Colectivul Bibliotecii Academiei R.P.R. lucrează în prezent la întocmirea unei bibliografii intitulată Contribuția romînească la progresul științelor agricole. Această lucrare care se adresează oamenilor de știință din domeniul agriculturii, își propune să înfățișeze condițiile dezvoltării agriculturii romînești începînd din primele decenii ale secolului trecut.

Printre lucrările editate de biblioteca Institutului de Documentare Tehnică, un loc important îl ocupă în ultima vreme, popularizarea cuno-

științelor agrotehnice. Sînt traduse o serie de reviste tehnice sovietice ca: Agricultură socialistă, Stațiunea de mașini agricole și tractoare, Creșterea animalelor, Apicultură, etc. De asemenea s-au editat unele materiale cuprinzînd îndrumări tehnice pentru muncitorii din agricultură ca: Îndrumări tehnice pentru mecanici S.M.T., Îndrumări tehnice pentru cultura plantelor, etc. În momentul de față biblioteca Institutului de Documentare Tehnică a terminat întocmirea unei liste bibliografice, pe baza proiectului de Directive al celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani. Listele sînt grupate pe diferite capitole cum sînt: Mărirea producției de cereale, Mărirea producției la culturile tehnice, Mărirea producției de cartofi și legume, Dezvoltarea viticulturii și pomiculturii. Dezvoltarea bazei furajere, Dezvoltarea creșterii animalelor, Măsuri pentru îmbunătățirea muncii S.M.T.-urilor și lărgirea mecanizării în producția agricolă.

De asemenea și biblioteca Institutului de Științe Economice și Planificare „V. I. Lenin” pe lângă informarea cadrelor didactice și a studenților asupra cărților de specialitate agrotehnice, lucrează în colaborare cu catedra de economie Agrară a acestui institut la întocmirea unei bibliografii intitulate: Economia agrară din România în secolele XIX și XX.

Un pas important trebuie să se facă și în activitatea bibliotecilor de masă care și pînă acum s-au preocupat de popularizarea cărților agrotehnice. Mulți țărani muncitori și-au îmbunătățit condițiile de muncă, au reușit să aplice cu succes metode agrotehnice înaintate și să obțină recolte mari cum n-au mai obținut altădată, datorită ajutorului ce l-au primit și din partea bibliotecilor.

Iată, ce ne scrie în acest sens țărănul muncitor Szalai Augustin din comuna Moșnița Nouă, raionul Timișoara, fruntaș al recoltelor bogate: „Un sprijin prețios pentru executarea la timp a arăturilor și a semănatului cu semințe selecționate, l-am primit din partea bibliotecii căminului cultural din comună, care mi-a pus la dispoziție multe broșuri agrotehnice foarte folositoare, cum sînt: Arătura adîncă și foloasele ei de D. Dincă, Ingrijirea culturilor de cîmp în timpul iernii și primăvara timpuriu de ing. M. Drăgoi și altele, care m-au ajutat să-mi însușesc cunoștințe practice în acest domeniu”.

Acest exemplu arată minunata contribuție a cărții agrotehnice, a bibliotecii, în lupta pentru obținerea de recolte îmbelșugate.

Dar bibliotecile noastre de la sate au încă multe de făcut. Ele trebuie să intensifice popularizarea cărților agrotehnice în masele largi ale țărănimii muncitoare. Dacă pînă în prezent bibliotecile de la sate au organizat multe și reușite expoziții de cărți agrotehnice sau lecturi în colectiv, în schimb metoda consfătuirilor cu cititorii, care contribuie la o mai bună cunoaștere a conținutului cărții, nu a fost folosită îndeajuns pentru popularizarea cărților agrotehnice. Pentru aceste biblioteci rămîne ca o sarcină de seamă să dea mai multă atenție acestei metode, organizînd consfătuiri asupra cărților legate de specificul culturilor practicate în comuna respectivă, care descriu diferite faze ale lucrărilor agricole în curs, etc.

Este știut că în timpul lucrărilor agricole, mulți țărani muncitori muncesc la mari distanțe de sat. Bibliotecile și colectivele lor trebuie să considere ca o sarcină principală aprovizionarea permanentă a acestor oameni cu cărțile și ziarele care le pot fi de folos în munca lor.

Eforturile depuse de bibliotecile de la sate nu pot fi încununate de succes dacă nu sînt larg sprijinite de bibliotecile raionale, ajutoarele și îndrumătoarele lor imediate.

Pentru lunile de vară nu sînt suficiente numai îndrumarea și instruirea bibliotecarilor de la sate sau trimiterea de biblioteci mobile. Bibliotecile raionale trebuie să fie alături de cele satești, să le ajute și în munca diferențieri — ca să ajute munca culturală de la sate trebuie să primească din partea bibliotecilor cele mai potrivite cărți, ziare, iar acolo unde sînt posibilități să se organizeze expoziții mobile de cărți, spre a fi trimise apoi din sat în sat.

Un real ajutor în munca bibliotecarilor satești trebuie să dea și bibliotecile regionale. Astfel, biblioteca regională Stalin a întocmit unele materiale bibliografice în legătură cu pregătirea muncilor de primăvară, recomandate cercurilor și cursurilor agrotehnice de pe lângă colțurile roșii ale G.A.C., G.A.S. și căminele culturale. Aceste materiale întocmite după capitolele proiectului de Directive al celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, cuprind cărți, broșuri și articole din ziare în legătură cu muncile specifice pentru pregătirea și asigurarea unei recolte îmbelșugate în anul acesta.

Dacă bibliotecile regionale au obținut unele realizări în ceea ce privește întocmirea listelor bibliografice, nu se poate spune că ele folosesc în aceeași măsură toate celelalte mijloace de ajutorare a bibliotecilor de la sate.

Am arătat mai sus că se organizează puține consfătuiri asupra cărților agrotehnice, în bibliotecile de la sate. Cu toate acestea pînă în prezent nici o bibliotecă regională nu a trimis un material metodic, pe această temă, deși ar fi putut să-l întocmească cu ajutorul specialiștilor.

Există de asemenea, în fiecare regiune, unele biblioteci satești fruntașe în munca de popularizare a cunoștințelor agrotehnice cu multe inițiative prețioase, dar bibliotecile regionale nu generalizează experiența lor. O asemenea experiență prețioasă a fost aceea dobîndită de biblioteca satească din comuna Cojasca, regiunea Ploești (descrisă în numărul 4/1955 al revistei noastre), pe baza căreia biblioteca regională din Ploești ar fi putut alcătui un bogat material metodic, pe care să-l trimită tuturor bibliotecilor din regiune.

În momentul de față, difuzarea cărții agrotehnice, lărga ei răspîndire în masele de țărani muncitori, este o sarcină de prim ordin. În legătură cu aceasta, nu trebuie să se uite că veriga cea mai importantă în munca cu cartea agrotehnică, este biblioteca satească, care trebuie ajutată din toate puterile.

Trebuie folosită și la noi metoda aplicată cu mult succes în Uniunea Sovietică, unde patronarea bibliotecilor satești de către bibliotecile științifice și sindicale-a devenit o tradiție.

Întărindu-și neconținut activitatea de răspîndire a cărții agrotehnice, folosind pe scară largă ajutorul marilor biblioteci și orientîndu-se după materialele de specialitate întocmite de acestea, aplicînd metodele cele mai bune în munca cu cartea și însușindu-și experiența bibliotecilor fruntașe, bibliotecile satelor noastre vor reuși să răspundă cu cinste sarcinilor pe care partidul și guvernul le-a pus în fața lor, contribuind la succesul luptei pentru ridicarea producției agricole și dezvoltarea agriculturii țării noastre.

BIBLIOTECA INSTITUTULUI AGRONOMIC „N. BĂLCESCU”

B. IONIȚA
Inginer agronom

Institutul agronomic „N. Bălcescu” din București, este cel mai mare institut de învățămînt superior cu caracter agricol al țării noastre.

Institutul agronomic, de la a cărui înființare s-au împlinit anul trecut 100 de ani, posedă o vastă bibliotecă de specialitate, capabilă de a deservi pe cei aproape 3000 de studenți și 500 cadre didactice care activează în această mare instituție de învățămînt superior.

Prin fondul său de cărți, biblioteca Institutului agronomic „N. Bălcescu” poate să satisfacă cerințele cititorilor săi, aparținînd diferitelor sectoare de activitate din domeniul științelor agricole. E de ajuns să arătăm că numai în cadrul Institutului funcționează 6 facultăți diferite: de agricultură, horticultură, zootehnie, medicină veterinară, mecanizarea agriculturii și de economie agrară, ca să ne dăm seama de multiplele sectoare ale activității științifice pe care biblioteca trebuie să le sprijine prin fondul său de cărți.

Biblioteca Institutului agronomic „N. Bălcescu” prin caracterul său specific, trebuie să asigure pe de o parte fondul de cărți necesar unei temeinice și aprofundate pregătiri teoretice a viitoarelor cadre de ingineri agronomi, medici veterinari, zootehnicieni și mecanizatori și pe de altă parte, de a

pune la dispoziția cadrelor didactice bibliografia necesară predării lecțiilor la un înalt nivel și a unei documentări capabile de a-i sprijini pe aceștia în desfășurarea unei activități creatoare de cercetare științifică. Atît prin fondul de cărți existent cît și prin metodele de deservire a cititorilor, biblioteca Institutului agronomic reușește în bună măsură să răspundă sarcinilor pe care le are de rezolvat.

Actualul fond de cărți al Institutului agronomic provine din reunirea bibliotecilor fostei Școli de agricultură de la Herestrău, transformată mai apoi în Academia de agricultură, cea a Facultății de agronomie de pe lângă Școala politehnică și cea a Facultății de medicină veterinară din București. Fondul bibliotecii s-a îmbogățit în decursul anilor și prin donații făcute de unii mari înaintași ai științelor agricole din țara noastră ca C. Sandu-Aldea, Kirițescu-Arva etc., care după ce ani îndelungați au crescut cadre de agronomi și au dezvoltat prin cercetările lor patrimoniul științific al patriei, au donat fostei Facultăți de agronomie bibliotecile lor personale formate din mii de volume.

Fondul de cărți al bibliotecii a ajuns să se îmbogățească astfel prin primirea unor cărți de mare importanță bibliofilă atît în dome-

niul științei și literaturii universale, dar mai cu seamă în domeniul științelor agricole.

Dar importanța acestei biblioteci constă și în faptul că în fondul său de cărți se găsesc primele ediții ale lucrărilor oamenilor de știință a agriculturii românești. Opera marelui agronom și luptător democrat român Ion Ionescu de la Brad poate fi găsită în întregime în această bibliotecă. Lucrări ale lui Ionescu de la Brad ca: *Leccióni elementare de agricultură (1870)* sau *Calendar pentru bunul cultivator* (ediția din 1861) sînt de un real sprijin în cunoașterea specificului agriculturii țării noastre. În fondul de cărți al bibliotecii Institutului agronomic pot fi întîlnite și operele altor înaintași ai științei noastre agricole ca Vlad Cirnu—Munteanu, G. Munteanu—Murgoci, C. Zaharia, C. Sandu—Aldea, Kirîtescu—Arva, Haralamb Vasiliu și alții, lucrări care pot și trebuie să fie folosite pentru dezvoltarea științei agricole. De asemenea fondul de cărți al acestei biblioteci este îmbogățit de primele ediții ale lucrărilor unor mari oameni de știință contemporani, cum ar fi cele ale academicianului Traian Săvulescu, ale profesorului Gh. Ionescu-Sisești, P. Enculescu, Protopopescu Pake și alții.

Dar adevărata dezvoltare a acestei biblioteci a început după anul 1948 în urma reformei învățămîntului, prin crearea Institutului agronomic. Pentru a ilustra avîntul pe care l-a luat această bibliotecă în ultimii 7 ani, vom prezenta numai două date grăitoare. În anul 1948 fondul de cărți și reviste al bibliotecii era de aproximativ 60.000 volume, iar la sfîrșitul anului 1954 a ajuns la peste 135.000. Desigur

că odată cu creșterea numărului de cărți, biblioteca s-a îmbogățit și din punct de vedere tematic, fiind înzestrată cu operele clasicilor marxism-leninismului și cu o bogată literatură de specialitate sovietică.

Odată cu dezvoltarea Institutului și cu lărgirea fondului de cărți și reviste, numărul cititorilor a crescut vertiginos. În 1948 frecventau biblioteca circa 3000 de cititori anual. În 1950 numărul cititorilor a crescut la 10.073, iar în anul 1954 biblioteca Institutului agronomic a fost frecventată de un număr de 135.512 cititori, care au consultat nu mai puțin de 137.000 cărți, broșuri sau reviste.

Colectivul bibliotecii (format din 21 de persoane) își organizează întreaga sa activitate în conformitate cu planurile de învățămînt, cu cerințele studenților și cadrelor didactice ale Institutului.

Un rol important în această direcție îl are secția de documentare. Ea întocmește la cerere bibliografii pentru cadrele didactice și pentru absolvenții Institutului, care își pregătesc lucrarea pentru examenul de stat. De asemenea în secție există cataloage cu sumarele periodicele de specialitate și

Deservirea cu cărți a studenților la biblioteca Institutului agronomic din București

cu traduceri efectuate din limbile rusă, germană și engleză. Secția de documentare editează trimestrial un buletin bibliografic care cuprinde titlurile lucrărilor de specialitate intrate în bibliotecă într-un trimestru, traducerea sumarelor revistelor sovietice de specialitate precum și un capitol în care sunt prezentate cărțile sovietice și articolele în curs de traducere la I.D.T.

Pentru a veni și mai mult în ajutorul studenților și a cadrelor didactice, biblioteca centrală a Institutului agronomic „N. Bălcescu” a înființat 4 biblioteci filiale.

Biblioteca cabinetului de marxism-leninism. Inzestrată cu operele clasicilor marxism-leninismului, cu lucrările conducătorilor partidului nostru, această bibliotecă activând sub îndrumarea directă a catedrelor de științe sociale, pune la dispoziția studenților, aspiranților și cadrelor didactice tot materialul necesar însușirii învățării marxist-leniniste. Biblioteca este de un real ajutor în dezvoltarea studiului marxism-leninismului.

Biblioteca cadrelor didactice. Recent înființată, această bibliotecă este inzestrată cu un fond de cărți românești și străine necesar muncii de cercetare științifică și activității didactice. Biblioteca are circa 60.000 volume în care sunt cuprinse în afară de cărți și toate colecțiile revistelor românești și străine existente în biblioteca Institutului.

Biblioteca cadrelor didactice are menirea de a pune la îndemina profesorilor, asistenților și aspiranților tot materialul documentar de care au nevoie în redactarea lucrărilor lor de specialitate.

Biblioteca facultății de medicină veterinară, cuprinde un însemnat număr de cărți de specialitate și din domeniul științelor sociale.

Biblioteca facultății de medicină veterinară este frecventată atât de cadrele didactice cât și de către studenți. Ca o dovadă a numărului mare de cititori care frecventează această bibliotecă, trebuie arătat că numai în cursul primului trimestru al acestui an, ea a fost vizitată de către 14.540 studenți și profesori care au consultat 18.215 volume.

Biblioteca căminului studențesc — Băneasa. Pentru a pune la îndemina studenților cursurile, literatura de specialitate și literatura marxist-leninistă de care au nevoie, a fost înființată o bibliotecă filială la căminul studențesc. Această filială a bibliotecii este zilnic deschisă între orele 7—24. Conform Hotărârii Ministerului Învățământului cu privire la funcționarea bibliotecilor din institutele de învățământ superior, ea este înzestrată cu suficiente cursuri de specialitate (1 curs la 4 studenți).

Toate bibliotecile sunt coordonate de biblioteca centrală care asigură procurarea fondului de cărți, difuzarea traducerilor, multiplicarea cursurilor și controlul permanent al modului cum se duce munca cu cartea în întreg Institutul. Sala de lectură a bibliotecii centrale, având o capacitate de circa 200 locuri, a devenit neîncăpătoare față de numărul mereu crescând al cititorilor.

Căpătînd în cursul acestui an noi săli de lectură cu o suprafață de 300 m², biblioteca va putea deservi în viitor cu mult mai bine pe numeroșii săi cititori.

Biblioteca Institutului agronomic „N. Bălcescu” din București, se dezvoltă în mod continuu. Ea contribuie zi de zi la o bună pregătire a viitoarelor cadre de agronomi, capabili de a sprijini transformarea socialistă a agriculturii și creșterea producției noastre agricole.

Informarea politică la o bibliotecă sătească

În sala căminului cultural „Tudor Vladimirescu” din comuna Boroaia, luminată electric, intră grupuri, grupuri de oameni, bărbați și femei de toate virstele. Și nu trece mult și sala mare, în care încap peste 600 de persoane, se umple. E marți și la căminul cultural e seară culturală ca în fiecare săptămână, miercuri și joia. Până să înceapă, oamenii stau de vorbă, despre una, despre alta. Cei tineri glumesc, rid. Tov. Mihai Boliac, directorul căminului trece spre scenă, făcând semn de adunare coriștilor.

Cu un teanc de cărți în mână, responsabilă bibliotecii sătești, tov. Elena Petrescu trece de la un grup la altul, stă de vorbă cu oamenii, le dă cite o broșură, îi înscrie pe o listă.

Ca de obicei seara culturală începe cu informarea politică. Unul din învățători vorbește despre evenimentele politice din ultimele zile și le comentează. Unii se ridică și pun întrebări. Învățătorul le răspunde. Apoi urmează programul serii culturale: coruri, dansuri, cintece din gură, snoave, chiar și cite o piesă de teatru într-un act.

În seara asta face informarea politică învățătorul Teodor Nicolară, directorul școlii elementare. El vorbește celor prezenți despre lupta pentru pace a popoarelor, despre milioanele de semnături strinse în diferite țări pe Apelul de la Viena al Consiliului Mondial al Păcii, despre Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej rostită la consfătuirea frunțașilor în agricultură, despre proble-

mele pe care le ridică această cuvîntare.

Oamenii îl ascultă cu cea mai mare luare aminte.

Înainte de a începe programul artistic, bibliotecara trece iar printre rîndurile de scaune. S-a consultat dinainte cu conferențiarul, a aflat ce probleme vor fi atinse și a adus cu ea broșuri și cărți care tratează pe larg aceste probleme. Și acum le împarte. Dar nu-i ajung pentru toți.

— Veniți miine, la bibliotecă, și-am să vă dau și dvs., le spune ea mulțumită de cită căutare au cărțile și broșurile în legătură cu problemele politice.

Joi, seara. O încăpere potrivită, luminată de o lampă cu gaz. Lăicere în culori vii acoperă lăițele. Sint și pe jos lăicere. Totul strălucește de curățenie, ca în orice casă, cînd se așteaptă oaspeți.

Maria lui Grigore Covătaru, în casa căreia funcționează cercul de citit nr. 1, umblă de colo, colo, mai așezînd ici un scaun, colo un colț de lăicere. Cu toate că are 54 de ani, și cu toate că nu are decît patru clase primare, e una din cele mai bune cititoare ale bibliotecii. În ultima vreme a citit *Baltagul* și *Mitrea Cocor* de M. Sadoveanu, *Pe Donul liniștit* de M. Șolohov, *Secerișul* de G. Nikolaeva și altele.

Dar se' aud pași, apoi o bătaie în ușă.

În casa Mariei Covătaru intră tov. Elena Petrescu, responsabilă bibliotecii sătești. Poartă în mînă o legătură cu cărți.

— Am adus cărți ca să schimb biblioteca mobilă.

— Toate-s pentru noi? întrebă Maria Covătaru.

— Nu toate, răspunde biblioteca-
ra, despărțindu-le în două grupe.
Astea-s pentru cercul vostru. As-
tea-s pentru cercul nr. 4. Încă n-a
venit nimeni ?

— Încă n-a venit, dar trebuie
să înceapă să vină...

Și nu trece mult și oaspeții
sosesc. Sînt vecini, bărbați și
femei, mai vîrstnici și mai tineri,
pentru care a devenit o obișnuință
să ia parte la citirile în colectiv
din casa Mariei Covătaru.

În mai puțin de o jumătate de
oră, încăperea s-a umplut.

— Oameni buni, în seara asta
o să citim în colectiv Cuvîntarea
tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, pe
care a rostit-o la consfătuirea pe
țară a frunțașilor din agricultură,
se adresează oamenilor biblioteca-
ra.

Și ea începe să citească rar, ca
fiecare propozițiune să fie cit mai
bine înțeleasă de cei de față.

Cînd isprăvește, ea scoale în evi-
dență ideile principale ale Cuvîntă-
rii.

— Acum cine vrea să ia cuvîn-
tul în legătură cu cele cuprinse
în această cuvîntare.

— Din Cuvîntarea tovarășului
Gh. Gheorghiu-Dej se vede ce grija
mare poartă partidul și guvernul
țării pentru noi, țărani muncitori.
În această Cuvîntare se arată că
în țara noastră se pot smulge o-
goarelor recolte foarte mari, dacă
vom învăța să muncim pămîntul
așa cum trebuie, așa cum ne în-
văță tovarășii ingineri agronomi
și tehnicieni. Recoltele obținute de
frunțașii care au luat parte la con-
sfătuire sînt cea mai bună dovadă.
Ei trebuie să fie un exemplu pen-
tru noi toți, spune Ion Timofte,
președintele întovărășirii din sat.

— Și eu am învățat din sfatu-
rile pe care mi le-au dat tovarășii
ingineri agronomi și din cele citite
în cărțile luate de la bibliotecă.

Datorită faptului că am gunoit
bine ogorul și am prășit de trei
ori, am scos cite 12 coșerci de
cartofi de pe prăjină, spune țaranul
muncitor Nicolae Monoranu.

Toți țărani muncitori care au
luat parte la citirea în colectiv din
casa Mariei Covătaru și-au spus
părerile despre problemele ridicate
în Cuvîntarea tovarășului Gh.
Gheorghiu-Dej.

Apoi tov. Elena Petrescu, res-
ponsabila bibliotecii satești, a a-
jutat-o pe tov. Maria Covătaru să
împartă celor prezenți broșurile a-
duse pentru bibliotecă mobilă, din-
tre care cele mai multe erau în
legătură cu muncile agricole care
trebuiau să înceapă în curînd.

Folosind asemenea metode de
muncă cu cartea pentru informarea
politică a țărânimii muncitoare din
Boroaia, regiunea Suceava, tov. E.
Iena Petrescu, responsabila biblio-
tecii satești a reușit să trezească
interesul țărânimii muncitoare pen-
tru ziare și pentru cartea de litera-
tură politică. Datorită acestor me-
tode, în ultimul timp a crescut sim-
țitor numărul cititorilor de ziare
de la bibliotecă ca și al abonamen-
telor individuale la ziare ca „Scin-
teia”, ziarul local „Zori Noi”,
„Albina” și altele. În fața cer-
rerilor mari de ziare, toate cer-
curile de citit s-au abonat la
revista „Albina”. Metode bune de
muncă cu cartea a folosit bibliote-
cara Elena Petrescu și pentru
popularizarea celorlalte cărți din
bibliotecă, fapt care a făcut ca
interesul și dragostea oamenilor din
sat pentru cărți și în general pentru
bibliotecă, să crească mereu. Ast-
fel, biblioteca satească din Boroaia
își îndeplinește cu cinste rolul de
a informa cit mai larg pe țărani
muncitori din sat asupra eveni-
mentelor politice cele mai impor-
tante.

În sprijinul colectivizărilor

Se inserase. Colectiviștii gospodăriei agricole colective „Olga Bancic” din Palazu Mare, regiunea Constanța, se întorceau de la cîmp. Pașii multora dintre ei se îndreptau spre colțul roșu, unde biblioteca organiza în astă seară o expunere bibliografică pe tema: *Să obținem o producție sporită de porumb la hectar*. Incețul cu incețul, sala colțului roșu a devenit neîncăpătoare pentru cei veniți. Se adunaseră aici peste 70 colectivști. Așteptînd începutul expunerii, ei discutau cu înflăcărare despre felul în care trebuie organizată cît mai bine munca pentru a menține și în acest an steagul de gospodărie agricolă colectivă fruntașă țară, pe care gospodăria l-a primit din partea Ministerului Agriculturii și Silviculturii pentru succesele deosebite obținute anul trecut.

Dar deodată, ca prin farmec, discuțiile încetară. În încăperea se făcu liniște deplină. Ochii tuturor se îndreptau spre masa la care luase loc tov. Bileca Gheorghe, președintele gospodăriei, Barbu Nicolae, inginerul agronom al gospodăriei și Costea F. Nicolae, bibliotecarul colțului roșu.

Luînd cel dintîi cuvîntul, bibliotecarul a amintit scopul manifestării, acela de a înfățișa colectivizărilor cîteva cărți care-i pot ajuta la obținerea unei recolte de peste 2000 kgr. boabe de porumb la ha. A vorbit apoi tov. inginer agronom, Barbu Nicolae.

Cu multă atenție au urmărit colectivști expunerea tov. inginer agronom. El le-a înfățișat cu multă pricepere metodele folosite de Eroul Muncii Socialiste, laureat al Premiului Stalin, M. E. Ozernii, care se află descrise de

el în lucrarea *Recolte record de porumb* și în care el arată cum a obținut o recoltă de 22.400 kg. porumb la hectar. Apoi, vorbitorul a expus metodele avansate ce se aplică în cultura porumbului, metode descrise în broșurile: *Să folosim metode avansate în cultura porumbului*, *Semănatul în pătrat sporește recolta de porumb* de Nagy Alexandru; *Bolile porumbului* de dr. Olga Mamulea-Săvulescu; *Metode înaintate de lucru în agricultură*, oprindu-se îndeosebi la capitolul din această carte care se ocupă cu cultura porumbului.

Expunerea bibliografică s-a terminat. Dar colectivști mai zăboveau în încăperea colțului roșu. Ei au ținut să viziteze expoziția de cărți întocmită de biblioteca colțului roșu în colaborare cu cea a cîmînului cultural pe tema:

Colectiviștii cercetînd expoziția de cărți

Pentru înflorirea gospodăriei noastre colective, cercetind cu atenție titlurile cărților expuse în cele trei secții: Cartea agrotehnică, ajutor prețios în sporirea producției agricole. Să dezvoltăm creșterea animalelor și Să ne însușim experiența frunțașilor agriculturii noastre. Tincu Anton, brigadierul brigăzii a II-a de câmp, împreună cu Bileca Tănase, purtător de atelaje în brigada sa, s-au oprit să răsfoiască broșura lui M. E. Ozernii *Recolte record de porumb*.

„Iată o carte pe care trebuie s-o citim cu toții — spuse Tincu Anton tovarășului său —. Sînt sigur că însușindu-ne experiența autorului, vom izbuti și noi să îndeplinim sarcina noastră, de a da peste 2.000 kg. porumb boabe la hectar.“

Și cerînd bibliotecarului cartea adăugă: „Chiar de miine o vom citi în colectiv în orele de repaus ale brigăzii noastre.“

Alături, Terente Valeriu, brigadierul brigăzii I-a de câmp, înconjurat de Sortir Marțagna și Stan Ștefan, răsfoiesc broșura: *Să folosim metode avansate în cultura porumbului*.

„Pe mine să mă treci cu cartea asta, se adresează bibliotecarului, tov. Terente. Dar să știi că

Aspect din timpul expunerii bibliografice

nu o să ți-o dau prea repede înapoi; yreau ca ea să fie citită de toți oamenii din brigada mea. Și te-om ruga să ne mai chemi și altă dată, cînd vei mai organiza ședințe ca cea de astă seară.“

Intocmai brigadierului lor, colectivității Sortir Marțagna și Stan Ștefan, împrumută și ei cărți de la bibliotecă. Primul a luat *Prășitul mecanic ușurează munca și sporește producția*, iar cel de al doilea *Semănatul în patrat sporește recolta de porumb* de Nagy Alexandru.

Și în felul acesta, unul cite unul din cei prezenți, cercetează cărțile din expoziție, se opresc îndelung asupra lor, le răsfoiesc și după aceea se hotărăsc pentru acelea care li se par lor mai de folos, cerîndu-le cu împrumut de la bibliotecar.

Astfel, a luat sfîrșit prima din acțiunile pe care biblioteca culturală a gospodăriei agricole colective „Olga Bancic“ din Palazus Mare și-a propus să le organizeze cu ajutorul bibliotecii căminului cultural pentru a sprijini străduințele colectivităților pentru dobîndirea unei recolte bogate. Pentru viitor a fost înscrisă în plan organizarea unei consfătuiri pe tema: *Să folosim metode*

avansate în creșterea animalelor. La această consfătuire a fost poștit să fie conferențiar brigadierul zootehnic al gospodăriei. Altădată se va organiza și o seară de întrebări și răspunsuri în legătură cu metodele ce trebuie folosite în cultura legumelor, acțiune la care a fost chemat să-și dea sprijinul și inginerul agronom Barbu Nicolae.

50de ANI DE LA NAȘTEREA SCRITORULUI SOVIETIC M. ȘOLOHOV

CEZAR PETRESCU
scriitor
Laureat al Premiului de Stat

Cine ar crede că marele romancier sovietic, Mihail Alexandrovici Șolohov, celebru în cele cinci continente de peste un sfert de veac, abia acum împlinește cincizeci de ani. Și ce lector din alțiia și alțiia care i-au îndrăgit cărțile, iubind, urind, suferind, sperind, luptând, biruind, identificându-se de-a valma cu zecile și sutele lui de eroi, ce lector nu s-ar pasiona oare ca pentru un altfel de roman — trăit — de episoadele proprii sale existențe?

Căci existența lui Mihail Șolohov este într-adevăr un roman trăit. Un roman reprezentativ, condensat, al celei mai hotărâtoare epoci istorice și sociale prin care a trecut omenirea vreodată.

Iată de ce vom căuta să împletim viața și opera lui Mihail Alexandrovici Șolohov în aceste însemnări, oricât ne-ar condamna spațiul restrâns să-l reducem la simple notații fără o analiză minuțioasă. Chiar așa, lipsite de analiza minuțioasă a studiilor critice mai vaste, una fără alta nu se explică deplin. Iar amîndouă împreună — viața și opera scriitorului — oglindesc în cea mai limpede și glorioasă lumină uriașele transformări din Uniunea Sovietică, strădaniile oamenilor noi pentru a-și făuri o lume nouă, feluritele etape ale luptelor zi de zi, an de an, spre victoria finală.

* * *

„M-am născut în anul 1905, în cătunul Crijilino, stanița Veșenskaia, districtul Doneț, fosta regiune a Oștii Donului — istorisește cu sobră simplitate Mihail Șolohov.

„Tatăl meu era raznocineț, originar din gubernia Plavan. Pînă la moarte (1925) și-a schimbat mereu ocupația. A fost pe

rînd șibai (negustor de vite); a cultivat grîne pe pămîntul arendat de la cazaci; a fost slujbaş la o întreprindere comercială sătească; administrator de moară mecanică, etc.

„Mama — semicazacă, semițărăncă. Abia cînd tată m-a dus la liceu a învățat carte și dînsa pentru a putea să-mi scrie fără ajutorul lui. Pînă în anul 1912, și mama și eu am avut ceva pămînt; ea ca văduvă de cazac, iar eu ca fiu de cazac. În 1921, tatăl meu, Șolohov, m-a înfiat (pînă la această dată trăise necununat cu maică-mea) și de atunci am fost trecut în scripte ca fiu de mic-burghez.

„Am învățat în diferite licee pînă în anul 1918. În timpul războiului civil am fost pe Don. Începînd din anul 1920, am lucrat și am rătăcit prin părțile Donului. O bucată de vreme am lucrat la aprovizionare. Am urmărit bandele de țilhari care se făcuseră stăpîni în regiunea Donului pînă în anul 1922; și bandele ne urmăreau pe noi. Toate au mers așa cum se cuvenea. Am trecut prin multe, dar timpurile de azi te fac să le uiți toate acestea...”

Pagina auto-biografică scrisă dinadins cu cea mai strictă sobrietate a înlăturat orice element emotiv. Dar cit de lesne este a descifra printre rînduri imensul material de amintiri și de tragice experiențe omenești, din care scriitorul avea să extragă seva operei sale începînd chiar cu întia carte! „Am trecut prin multe, dar timpurile de azi te fac să le uiți toate acestea...” În realitate, le-a uitat Mihail Șolohov vreodată? Nu s-au transpus evocate în toată opera sa? Și nu constituie însăși substanța primordială a acestor opere, baza realismului șolohovian, realitatea trăită?

Primele povestiri scrise și tipărite în ziare și în revistele komsomoliste datează din anul 1923, când Mihail Șolohov n-avea decât optsprezece ani. Prima carte *Povestiri de pe Don*, a fost publicată în 1925, când autorul abia împlinea douăzeci de ani. Iar primul volum din grandioasa operă epică *Pe Donul liniștit* a apărut în 1928, când Mihail Șolohov, împlinise numai douăzeci și trei de ani. Amănunte ce se cuvin subliniate stăruitor, fiindcă dovedesc extraordinara maturitate artistică și creatoare a tânărului romancier, ajuns atât de repede la o celebritate mondială cum arar se mai întâlnesc exemple în istoria literaturii universale.

Prin ce miracol acest fenomen de maturitate artistică?

Căci așa puneau întrebarea, de la început greșită, criticii și comentatorii estetizanți ai occidentului.

Răspunsul e mult mai simplu. Și explicația e una singură, de domeniul realismului, nu al vanelor controversate estetice!

Asemeni rapsozilor populari de ordinioară, prin glasul lui Mihail Alexandrovici Șolohov s-a exprimat încă odată, din marile adâncuri ale norodului, genul creator al multimilor fără număr și fără nume, genul epic al poporului său. Printre cazacii de la Don a crescut, cu dinși a hoinărit în copilărie, cu dinși a pășcut caii, a ajutat la muncile cimpului, a pescuit, a vinat, a stat de vorbă noaptea lângă focurile de vreascuri, ascultând șoptele adierilor din stepă, cîntecele căzăcești și legendele bătrine din veac adormit — ascultînd și semnele din ce în ce mai vii și năvalnice ale furtunilor ce-aveau să vină și se pregăteau.

În mijlocul cazacilor trăiește și astăzi, într-o casă de lemn spoită albastru, pe o uliță de sat, aproape de piața pe care a zugrăvit-o în romanul *Pe Donul liniștit*; dar într-o atmosferă, într-o lume, într-un sat al Uniunii Sovietice de astăzi, primit din temelie prin muncă, după ce totul a fost cucerit la viața cea nouă prin luptă; unde planurile cincinale au desăvirșit în fiecare cinci ani cele ce altădată ar fi cerut câte cinci decenii; unde apa Donului e unită acum prin canalul navigabil cu Volga și unde toate mizeriile trecutului s-au șters fără întoarcere pină și din amintiri.

Astfel, pentru a-și făuri opera sa, Mihail Alexandrovici Șolohov n-a avut nevoie să imagineze.

Toate înfățișau lumea sa de cînd a deschis ochii. Toate înfățișau personajele sale. Toate, atmosfera de ieri și de azi, a romanelor care au zugrăvit procesul uriașelor transformări, lupta dintre vechi și nou, durerile facerii.

Trăind în mijlocul propriilor săi eroi, Mihail Șolohov se socoate înainte de toate cetățean al satului său natal, confident și sfetnic, fără nicio barieră despărțitoare, luînd parte directă la grijile, la proiectele, la înfăptuirile și bucuriile consătenilor. E lumea sa, de unde prin experiența socială, istorică și psihologică a realităților de pe un spațiu restrîns, își lărgeste orizontul la problemele și înfăptuirile patriei sale întregi, ca deputat ales și reales fără intreruperi în Sovietul Suprem al U.R.S.S., ca academician, ca publicist și membru în conducerea Uniunii Scriitorilor din Uniunea Sovietică. Și ca atare, cum singur o mărturisește, se simte expresia multumirilor anonime, un glas al milioanele de cititori — muncitori: „*Sintem criticați citeodă, alteori sintem judecați cu asprime cînd am greșit, sintem sprîmîți în ceasurile noastre de îndoieli, sintem lăudați cînd o merităm și fiecare dintre noi simte întotdeauna alături această mîndă blindă, puternică, trudnică, mina poporului creator*”.

Într-acest chip distanța dintre scriitor și marile mulțimi a dispărut. Creatorul are simțămîntul reconfortant, dublat de profunda răspundere, că nu se adresează numai unei minorități de învățați, cum a fost și a rămas destinul scriitorilor din țările capitaliste sau al criticilor estetizanți despre care aminteam mai sus și care se întrebau și se mai întrebă și astăzi unde se ascunde taina maturității artistice a marelui romancier sovietic. Taină? Miracol? Ce întrebări deșarte!

Nimic mai firesc!

În opera lui Mihail Șolohov, ca și în a tuturor contemporanilor săi, pulsează toate inimile norodului, contopite ca o singură inimă a patriei, cu răsunset adînc.

Nu odată autorul romanului *Pe Donul liniștit*, a ținut să spună că se socoate elev al lui Lev Tolstoi întrucît

privește problemele creației artistice. Urmașul marelui Lev Tolstoi!

Dar ca elev și urmaș al lui Tolstoi, în romanul *Pe Donul liniștit* acest nou Război și pace al literaturii ruse actuale, Mihail Șolohov nu se înfățișează ca un epigon. Este într-adevăr un continuator. Un creator stăpîn pe-o viziune proprie, pe mijloace proprii și problemele proprii epocii sale.

Se știe că îndeobște romanele lui Lev Tolstoi, ca aproape mai toate romanele realismului critic rus, au la origină un caz de conștiință morală ori socială. *Pe Donul liniștit*, romanul lui Șolohov este și el construit pe-un caz de conștiință, pe-un proces sufleteș, social și istoric, care surpă lăuntric pe eroul central — cazacul Grigorie Melehov. Dar toate reprezentînd o etapă mai înaintată și mai generală față de cazurile de conștiință oarecum particulare, din opera lui Lev Tolstoi și a mai tuturor scriitorilor ruși din epoca realismului critic.

Toate reprezentînd o etapă dintr-un proces în mers, în acțiune dinamică și colectivă: un caz de conștiință al omului care în ciuda însușirilor personale nu se adaptează realităților colective, nu și găsește drumul adevărat și în consecință își primește sancțiunile de la viață, și de la istorie.

Decorul, nucleul micului univers, de unde va să se lărgească acțiunea, confundîndu-se treptat cu gigantele răsurnări politice și sociale prin care a trecut Rusia, e satul Veșenskaia, chiar comuna de baștină a autorului. Viața decurge ca în orice sat din stepa Donului, în preajma anilor 1910—1914. Înțietatea muncilor plugărești legate de rotația anotimpurilor; toamna cu ploi nesfirșite, ierni cutureate de viscol, dezhgețul cu sloiuri plutitoare pe Don, primăveri cu flori dalbe în livezi și cu firul fraged al pașiștilor; semănat și seceriș, coasă și cărașie de lemne; nopți și dimineți cu năvoadele la pescuit, veșnica prezență a Donului, nechezat de herghelii în stepă, praznice, nunți, dușmăni și cumătrii, recruți chemați la instrucție și rezerviști la manevre: viață obscură, viață fără orizont, cu drame și conflicte de dimensiunile unui mărunț univers.

În acest mărunț univers, Grigorie Melehov, Grișa, mezinul lui Pantelei Procopievici Melehov, cazac cu puțintică stare, se apropie de vîrsta oștirii. E un flăcău

anevoie de disciplinat. Un individualist, un tip reprezentativ al categoriei sale de cazaci mijlocași, pe care destinul îl rezervă pentru un proces de conștiință mai brutal și imediat decît al eroilor tolstoeni. Procesul istoric și social al epocii sale. Căci după ce izbucnește războiul, unde se luptă brav, unde e rănit și decoraț, unde cucerește pe front grade peste pregătirea lui cărturărească; în celălalt război, în războiul civil, se pomeneste lipsit de o stea călăuzitoare. Prin forța împrejurărilor, printr-o subtilă dar veridică înlanțuire de cauze și efecte, cînd norodul căzăcesc se împarte în două, unii urmînd armatele roșii și alții înjghebarile trupelor aibe, mult mai numeroase, mai temeinic înzestrate cu arme moderne și muniții, însă cu moralul cu mult mai șubred fiindcă apărau o cauză pierdută și o lume în agonie — Grișa Melehov se află în tabăra ce luptă împotriva semnelor vremii, deși trecător aderase pentru un scurt timp la oastea Revoluției.

Conflictul de conștiință abia atunci începe și abia de aici înainte se desfășoară pînă la sfîrșitul romanului.

E conflictul miilor de alți Melehovi, în care se zbateau două suflete. Unul al muncitorilor de pămînt, celălalt al proprietarilor de pămînt, fecior de oameni mai înstăriți și încadrați prin politica regimului țarist într-o grupare oarecum privilegiată. E mereu nevoie ca eroul romanului să ia aminte că eroul principal, cu toate însușirile și cusururile sale, nu poate fi înțeles decît prin acest dualism al căzăcimii mijlocii.

Într-un asemenea exemplar de umanitate deci, pe deoarte ieșit din comun prin calitățile proprii de caracter, pe de altă parte tipic reprezentativ pentru anume mentalitate și anume prejudecăți de clasă al căror exponent este Grișa Melehov prin naștere și datină; într-un asemenea valoros, dar anihilat exemplar de umanitate se petrece zguduitorul conflict de conștiință de un dramatism reținut, fără patos, fără gemete. Conflict, care-l rupe de poporul său, de logica desfășurare istorică și de viitor. Conflict fără circumstanțe atenuante, cu deznodămîntul inevitabil al unei totale pustiiri sufletești.

Omul răspunde de el însuși în tot ce face — și cu atît mai aspru într-un moment hotărîtor al istoriei. Greșelile se plătesc fără îndurare.

La apariția ultimului volum al romanului, unii critici și-au exprimat părerea că Grigorie Melehov ar fi trebuit să se lumineze și să pornească pe „calea cea bună”. Dar un asemenea dezno-dământ arbitrar — cum prea bine observă criticul și istoricul literar L. N. Timofeev — ar fi sleit importanța ideologică a romanului și ar fi însemnat o falsificare a realității.

Ca un adevărat, ca un mare artist, Șolohov n-a falsificat viața pentru a-și cruța eroul.

L-a lăsat să ispășească.

Tragedia omului singuratic, care s-a rupt de popor, nici nu mai are nevoie de pedeapsa altor oameni și a societății. Vinovatul își poartă pedeapsa în inima sa pustie, ca în pustitorul epilog al romanului, unde Mihail Șolohov ase-muiește viața care-l așteaptă pe Grigorie cu stea pirjolită de foc, sinistră și neagră, fără cuiburi de păsări, fără zbor de fluturi, fără colț fraged de iarbă, la începutul primăverii, cind totul e numai verdeață și smălțuire de flori, numai triluri voioase de păsări de zbor împrejur.

* * *

Cu aceeași neîntrecută artă, Mihail Șolohov a scris și al doilea roman epocal *Pământ desțelenit* — care e o altfel de epopee. Epopeea unei alte etape istorice și sociale: etapa constructivă.

Tipurile cazacilor din *Pe Donul desțelenit* sînt puse în romanul *Pământ desțelenit* într-un cadru istoric nou, în perioada de colectivizare a satului, cind procesul de diferențiere socială în sinul căzăcimii s-a adîncit.

Problema fiind deci cu totul alta, Șo-

lohov, cirmuit de măiestria lui artistică de creator, altfel și-a închegat și romanul. Viața personală și intimă a eroilor ocupă un loc puțin însemnat. Tema principală o alcătuiește acum viața colhozului, iar figurile eroilor pozitivi, figurile comuniștilor, se profilează mai puternic. Au căpătat contur și volum, în viață.

Muncitorul Davidov, venit de la oraș să primenească viața și structura satului, e în același timp pivotul romanului și e una din cele mai puternice creații pozitive ale literaturii sovietice. Greșește și el uneori, căci e om nu o abstracție schematică; dar pină și greșelile sale sînt oarecum... pozitive, dacă se poate spune. Pozitive, fiindcă și ele slujesc de experiență, de exemplu, de forță galvanizatoare în lupta și mai îndirjită pentru pregătirea viitorului.

După cît se știe, în ceasul de față Mihail Șolohov revizuieste sfîrșitul celui de-al doilea volum din *Pământ desțelenit*, pe care lectorii îl așteaptă cu nerăbdare încă din anul 1932. Mai răbdătorii decît noi, admiratorii, Mihail Șolohov n-a cedat ispitei de a încheia o operă, pînă n-a pătruns în destul de adînc un proces economic, istoric și social în curs.

Optimismul său viril și activ, pornind de la realitatea prezentă, caută mereu să descifreze zările viitorului.

El crede cu tărie în biruința omului nou asupra odioaselor coaliții agresive și asupra ultimelor spasmi ale imperialismului, vrea ca opera sa să pună încă o lespede de granit la temelă așezărilor de miine din omenirea întregă, nu numai din patria lui. Căci demult este un mare scriitor al întregii omeniri, nu numai al patriei sale.

Întilnirile noastre cu cititorii

NAGY ISTVAN
scriitor

În ultimii zece ani, am fost adesea invitat de numeroși responsabili ai unor biblioteci de uzine, ca și de unii profesori de literatură din școlile medii de a lua parte la consfătuiri cu cititorii din întreprinderi și școli asupra unora din romanele mele. În regimul burghezo-mosieresc asemenea manifestări ar fi fost de neînchipuit.

Pe scriitorii progresiști i-a interesat totdeauna să aștepte ecou au stîrnit noile lor lucrări, dacă au dobîndit, în rîndul cititorilor rezultatul dorit. Ei au fost însă împiedicați să se apropie de masele cititorilor. În schimb, scriitorii care deserveau burghezia, se retrăgeau în turnul lor de fildeș, desconsiderîndu-și cititorii deoarece nu concepau că și aceștia ar putea să aibă vreo justă părere critică. Scriitorii burghezi socoteau că, cititorul nu are căderea „să judece personalitatea și creațiile scriitorilor inspirați de harul divin”. Cititorilor le era rezervat un singur drept: să cumere cărțile lor scumpe, să se ploconească cu admirație în fața lor, primind fără critică tot ce li se dădea.

Noi, scriitorii de azi, sîntem însă ciopliți din alt material. Noi sîntem fii ai poporului. Educați în spiritul tradiției literaturii progresiste din țara noastră, de mărețele exemple ale literaturii sovietice, am înțeles cu mult că, creațiile literare nu se nasc „din inspirație divină” ci ele se zămislESC din luptele poporului. Își trag rădăcina din năzuințele clasei muncitoare, ale țărănimii muncitoare și ale intelectualității înfrățite cu acesteia. Scriitorii de azi înfățișează în lucrările lor mărețele transformări înfăptuite de masele muncitoare din patria noastră. Ei își zugrăvesc eroii pozitivi după chipul celor mai buni fii ai poporului, iar pe cei negativi, după figurile cele mai odioase ale dușmanilor po-

porului. Prin eroii lor, scriitorii arată calea pe care ne conduce partidul — calea spre socialism.

Este, deci de o deosebită importanță ca noi scriitorii să aflăm dacă cititorii noștri ne-au înțeles, dacă au îndrăgit chipul demn de urmat al eroilor din noile noastre lucrări, dacă se recunosc într-inșii și dacă sînt însuflețiți de faptele lor, gata să le urmeze exemplul. Din răspunsul dat de cititorii la aceste întrebări, avem prilejul să facem cunoștință cu noi eroi, cu noi figuri de romane. Putînd măsura în felul acesta influențele educative ale literaturii noastre, îmbogățiți cu noi cunoștințe, vom putea crea noi lucrări literare.

E lesne de înțeles că pentru mine consfăturile cu cititorii bibliotecilor din uzine și școli medii constituie bogate izvoare de învățămînt și imbold pentru noi lucrări. Sînt însă convins că și cititorii își amintesc cu plăcere de aceste întîlniri.

Cele mai izbutite consfătuiri cu cititorii au fost organizate de tov. Ilona Virag, bine cunoscuta bibliotecară a uzinelor „Janos Herbak” din Cluj.

Cu multă bucurie, dar și foarte emoționat am luat parte la aceste consfă-

Scriitorul Horváth István în mijlocul tineretului

turi. În ciuda faptului că unii critici profesioniști au considerat izbutite sau mai puțin izbutite romanele mele, cititorii și-au arătat părerea lor bine definită, de multe ori contrarie criticilor. Acest lucru are o deosebită însemnătate. La urma urmei, noi nu scriem pentru critici, ci pentru masele largi ale cititorilor. Unele cărți socotite valabile de către critici, zac învăluite de colb, iar altele, de care criticii s-au ocupat strimbind din nas, sînt citite cu mult interes. Avem exemple care ilustrează și una și alta. Ar fi bine de știut de ce părerile cititorilor nu se potrivesc cu cele ale criticilor. Care din ei greșește? Întrebarea își așteaptă răspunsul. Și pentru aceasta sînt foarte potrivite consfătuirile cu cititorii.

Cu cititorii din uzinele „Janos Herbak”, am avut pînă acum două consfătuiri. În cadrul acestora am discutat cu ei despre cărțile mele *La cea mai înaltă tensiune* (roman a cărei ediție refăcută urmează să apară în curînd) și *Fetele noastre*. Vă puteți închipui marea mea satisfacție cînd cititorii, luînd cuvîntul, au arătat, rînd pe rînd, că ei au înțeles bine ideile de bază ale cărților mele, au îndrăgit eroii și au căpătat o ură și mai inversunată împotriva figurilor dușmanoase pe care îi întîlnesc în carne și oase în viața lor de zi de zi. Prin eroii cărților mele mulți și-au reținut propria lor dezvoltare spirituală. În grijile și bucuriile, în greutățile și izbînzile eroilor, ei și-au recunoscut propria lor viață, străduindu-se să devină la fel cu aceștia. Dar am avut prilejul să mă și necăjesc cînd cititorii mi-au arătat că unii din eroii mei nu sînt destul de bine izbînuți. Și vă mărturisesc sincer că cititorii din uzinele „Janos Herbak” m-au convins pe deplin că figura unui dușman de clasă din romanul meu *La cea mai înaltă tensiune*, e greșit zugrăvită. Părerile lor au contribuit hotărîtor la refacerea acestei cărți.

S-a întîmplat însă uneori că rolul unor eroi să fie judecat de către cititori dintr-un punct de vedere greșit. Aceștia, influențați de anumite lecturi, au judecat însușirile, virtuțile lor, numai din punctul de vedere al felului de a rezolva „palpitantul conflict de dragoste”. Cu alte cuvinte, au pretins numai probleme de dragoste. Aceste dorințe s-au manifestat mai ales în legătură cu eroinele ultimului meu roman. Unii au dorit o astfel de încheiere a romanului, încît ar fi incurcat de-a binelea ideile scriitorului. Ei ar fi dorit dezlegarea unor contradicții care nu sînt posibile nici în viață, nici în romane. Acestora a trebuit să le explic că, din sutele de probleme ale vieții, dragostea este doar una, că

în contrast cu scriitorii burghezi, care susțineau în chip mincinos că, conflictele de dragoste sînt principalele conflicte sociale, scriitorul realist-socialist, înfățișează dragostea în legătură cu celelalte aspecte ale vieții. Dragostea este un aspect al vieții; ea se dezvoltă sau se stinge — după temperamentul eroilor — în muncă, în lupte politice etc.

Fără aceste consfătuiri cu cititorii, niciodată nu aș fi putut lămurii aceste probleme importante, și nu aș fi înțeles că tocmai din zugrăvirea unor astfel de probleme ale vieții legate una de alta, putem trage acele învățăminte care fac din noi oameni deosebiți, oameni noi.

A trecut doar o săptămînă după această consfătuire și rezultatele s-au și văzut. Bibliotecara Virag mi-a povestit cu multă însuflețire că, vestea consfătuirii asupra romanului meu, s-a răspîndit în toată uzina și că numărul celor care vor să-mi citească cartea, a sporit în așa măsură, încît nici cincizeci de volume nu ar fi fost de ajuns să-i satisfac pe toți deodată. A trebuit să-i înscrie pe cei dornici de a împrumuta cartea, în ordinea prezentării lor, ca astfel, s-o poată citi fiecare. Cei nerăbdători s-au grăbit s-o cumpere.

Despre succese asemănătoare dobîndite cu prilejul consfătuirilor cu cititorii bibliotecii uzinelor „Janos Herbak”, ar putea vorbi și alți scriitori.

Pentru ca aceste consfătuiri dintre scriitor și cititori să fie rodnice și mobilizatoare, nu e de ajuns ca ele să fie doar notări și anunțate. Ele trebuie pregătite cu o grijă deosebită.

Metoda folosită în această privință de bibliotecara uzinei „Janos Herbak”, este cam următoarea: în primul rînd, ea se îngrijește ca printr-o muncă susținută să trezească interesul a cîți mai mulți cititori fruntași pentru această manifestare, indemnîndu-i să citească și să-și dea părerea despre lucrarea respectivă. Acestor cititori tovarășa Virag le împrumută cel dintîi cartea în jurul căreia urmează să se facă discuția. La rîndul lor, ei popularizează printre ceilalți cititori calitățile sau lipsurile cărții, în măsura în care le-a plăcut. Cu alte cuvinte, stîrnesc interesul cititorilor mai puțin orientați. Cu prilejul întîlnirilor, cititorii fruntași se ridică primii la discuții cu scriitorul, încurajînd astfel și pe cei mai timizi să-și spună părerea deschis despre lucrarea scriitorului, dacă ea trebuie criticată sau laudată, după calitățile sau lipsurile ei.

Buna pregătire a acestor consfătuiri este deosebit de importantă. Am luat parte la întîlniri unde au fost cititori în număr mare, dar nimeni n-a luat cuvîntul sau s-a vorbit despre cu totul alt-

ceva. De aceea este bine ca cititorii să poarte discuții în prealabil asupra cărții respective. Bibliotecarii trebuie să citească însă cei dinți, cărțile, pentru că numai în felul acesta vor fi în măsură să afle părerea cititorilor, căutând să-i convingă să-și spună opinia despre cele citite.

Este cu totul greșită metoda birocratică folosită de tovarășa Traiana Teclu, șefa secției culturale regionale Cluj. Ea s-a deplasat în comuna Lunca Mureșului trăsînd pur și simplu sarcina să se organizeze discutarea romanului *Brazdi peste haturi* de Horváth István, urmînd să invite pe autor în comuna respectivă. Pasă-mi-te, data întîlnirii o fixase din oficiu pentru o zi de lucru, cînd țărani muncitori sînt prinși de treburile lor pînă seara tîrziu. E lesne de înțeles, de ce n-a venit nimeni la căminul cultural în ziua fixată. Dealtfel, întîlnirea tot n-ar fi avut efectul dorit și iată de ce: ajunsă la Cluj tovarășa Teclu, confundîndu-mă cu Horváth, m-a invitat pe mine la Lunca Mureșului. Chiar dacă se întimpla să vină cititorii la cămin, eu n-aș fi putut face față, deoarece nu eram pregătit să vorbesc despre cartea lui Horváth István. Întîlnirile dintre scriitori și cititori astfel „organizate”, înseamnă să pierzi timpul de pomana. Mulțumită profesorilor școlii nu mi-am irosit întreaga zi degeaba. Ei au mobilizat în grabă elevii din cursul superior cu care am stat apoi de vorba.

Bibliotecarii nu trebuie deci să organizeze la întîmplare aceste consfătuiri. Înainte de toate este bine să se stabilească

legătura prin corespondență cu scriitorul respectiv spre a fixa o înțelegere în privința datei și scopului consfătuirii.

Din pricina multor obligații ce le au, scriitorii nu pot răspunde totdeauna la toate invitațiile bibliotecarilor din întreprinderi sau din sate. De aceea, bibliotecarii procedează foarte bine cînd caută să-și convingă cititorii ca ei să-și comunice părerile prin corespondență scriitorului respectiv. În felul acesta, se stabilește și o legătură de corespondență între scriitor și cititor. E bine, de asemenea ca, răspunsul primit din partea scriitorului, să fie citit în cadrul cercurilor de citit, iar părerea cititorilor stabilită în colectiv să fie apoi trimisă scriitorului.

Cititorii își mai pot exprima părerea despre cărțile citite, trimițînd-o pe adresa unor ziare, reviste sau la edituri. Acesta e un lucru de mare importanță. Prin asemenea scrisori, cititorii contribuie la orientarea criticilor literari, care vor afla astfel ce gîndesc cititorii.

Bibliotecarii au nenumărate posibilități să stabilească legături între scriitori și cititori. Făcînd acest lucru ei contribuie în mod eficace la educarea cititorilor, la atragerea lor în număr mare la bibliotecă, ceea ce înseamnă un imbold prețios pentru scriitori, care vor depune astfel o muncă mai însuflețită și mai rodnică, știînd că nu scriu degeaba, că prin lucrările lor, ei ajută într-adevăr, la creșterea omului de tip nou în regimul nostru.

Scriitorul Zaharia Stancu la o întîlnire cu cititorii organizată de Librăria Noastră Nr. 1

Unele probleme ale activității bibliotecilor din învățământul superior

N. VILCIUR

În prima parte a articolului (apărut în numărul trecut N.R.) am analizat unele probleme în legătură cu completarea fondului de cărți al bibliotecilor universitare. În a doua parte ne vom opri asupra problemelor legate de satisfacerea cerințelor cititorilor și larga popularizare a cărții.

EXPOZIȚII DE CĂRȚI

Intreaga muncă de deservire a studenților cu cărți, trebuie să contribuie la ridicarea nivelului lor științific, teoretic și ideologic-politic, precum și la adâncirea cunoștințelor de specialitate.

Dintre diferitele forme de popularizare a cărților, deosebit de răspândite, sînt expozițiile de cărți. Pentru a ilustra această activitate, cităm următoarele date: În 1953 în 42 biblioteci de învățământ superior, au fost organizate mai mult de 1300 de expoziții care au cuprins aproape 100.000 de cărți și reviste.

Marea majoritate a acestor expoziții a fost închinată diverselor date comemorative. Numai biblioteca universității din Irkutk a organizat 40 de expoziții închinată datelor comemorative.

Tematica acestor expoziții a fost foarte largă: evenimente istorice, date comemorative ale marilor conducători revoluționari, mari învățați, scriitori, pictori și

muzicieni. Biblioteca universității din Harkov de pildă, a organizat în anul 1952 expoziții închinată lui N. V. Gogol, A. N. Radicev, V. Hugo, pictorului K. Briulov, Ch. Darwin, precum și fondatorului școlii sovietice de biochimie A. N. Bahu și alții.

Biblioteca Universităților din Saratov, Irkutk și Kazan, folosește cu succes expozițiile de cărți organizate cu ocazia festivităților de încheiere a anului școlar. Luînd în considerare bogăția fondurilor bibliotecilor universitare și existența multor ediții, considerăm înmerita organizarea de expoziții de cărți și în afara institutului.

Pentru popularizarea expozițiilor de cărți, este necesară folosirea ziarelor locale, în care să se publice note și comentarii asupra lor. Totodată este bine să se facă pentru cititori și prezentarea cărților expuse. La asemenea expuneri e bine să fie atrași profesorii și conferențiarii care pot să lege expunerile de procesul de învățământ. Expoziția bibliotecii Institutului de mine din Moscova *Despre istoria științei și tehnicii patriei*, a fost mai instructivă, datorită expunerilor critico-bibliografice ținute de conferențiarii catedrei de istorie a tehnicii minere.

În expozițiile de cărți trebuie expuse de asemenea materiale cu caracter local

care sînt foarte apreciate de vizitatori. Astfel, la expoziția de cărți închinată de biblioteca Universitară din Kazan lui A. S. Pușkin, o secție specială a ogîndiț șederea lui Pușkin la Kazan. Aici au fost expuse pe lingă unele ediții, fotografiile ale instituțiilor și oamenilor cu care Pușkin a avut relații la Kazan.

Este bine să se organizeze și expoziții cu caracter local, cum a făcut biblioteca Institutului politehnic din Ural care a organizat în 1951 o expoziție de cărți cu titlul *250 de ani de metalurgie în Ural*.

Expozițiile închinată unor date istorice trebuie să fie legate de probleme actuale. Din acest punct de vedere a fost foarte interesantă expoziția organizată de biblioteca Institutului de căi ferate și transport din Leningrad în cinstea aniversării a 100 de ani de la înființarea căii ferate din Octombrie. Expoziția s-a deschis cu un stand care avea următoarea temă: *Problema căilor ferate și a transportului în Rusia pînă în deceniul 4 din veacul al XIX-lea*. Aci au fost expuse cărți și reviste editate atunci, precum și ultimele lucrări sovietice. În a doua vitrină au fost expuse materialele privind înființarea căii ferate Petersburg-Moscova (cărți, portrete de oameni și machete). Ultimele vitrine au fost închinată dezvoltării drumului

de fier în anii de după Revoluție.

Expoziții închinată cursului *Bazele marxism-leninismului și în ajutorul celor care urmează învățămîntul de partid* trebuie să fie organizate atît de cabinetele de marxism-leninism, cit și de biblioteci. Biblioteca Institutului politehnic din Ural a organizat împreună cu cabinetul de marxism-leninism expoziții de cărți politico-sociale și literare, care ajută pe studenți să se pregătească la seminarii, colocvii și examenele de marxism-leninism. Biblioteca Institutului de mine din Moscova împreună cu catedrele de marxism-leninism și economie politică organizează în mod permanent expoziții în ajutorul celor care urmează învățămîntul de partid și seminariile cursului de marxism-leninism.

De asemenea, bibliotecile trebuie să organizeze, împreună cu cabinetele catedrelor, expoziții închinată campaniilor politice și economice.

Biblioteca de Stat din Moscova organizează expoziții de cărți interesante închinată unor învățați și absolvenți ai facultății. Aceste expoziții sînt instructive, deoarece de multe ori aci se expun materiale din arhive necunoscute pînă a-tunci cititorilor. Și alte biblioteci de învățămînt superior ar trebui să-și însușească această experiență și în anumite cazuri să completeze expozițiile cu materiale din arhivă.

Progresul tehnic din țara noastră este indisolubil legat de studierea și pătrunderea experienței fruntașe în industrie, agricultură și transport. Profesorii și conferențiarii trebuie să oglindească în prelegerile lor această experiență, iar studenții s-o studieze, în mod sistematic. De aceea institutele industriale, agricole, de transport, zootehnice și economice au sarcina de a organiza asemenea expoziții. Experiența a arătat

că acolo unde sînt organizate astfel de expoziții, ele se bucură de mult interes. De mult succes s-a bucurat expoziția permanentă de la biblioteca Academiei agricole „Timiriachev” cu tema *Experiența fruntașilor în agricultură în lumina hotărîrilor partidului și ale guvernului cu privire la ridicarea producției agricole.*

Expoziția Institutului de mine din Moscova cu tema *Inovatorii în industria minieră* este mult folosită de

personalului didactic și studenții acestui institut. Aici, în afară de cărțile legate de această temă, mai sînt expuse cărți cu caracter general scrise de inovatori din alte ramuri ale industriei care pot fi folosite și în industria minieră. Un loc important în expoziție ocupă cărțile, broșurile și articolele despre metodele de muncă și perfecționările folosite de minerii fruntași.

Înscriindu-se în învățămîntul superior mulți studenți nu cunosc suficient viitoarea lor profesie. Nu este întimplător faptul că responsabilul unei grupe de studenți de la Institutul de mine din Leningrad a scris în ziarul „Smena” (în 26/III/1954): „Spre rușinea noastră, noi studenții cari urmăm Institutul de un an sau doi avem o imagine con-

fuză despre viitoarea noastră profesie”.

Bibliotecile au sarcina ca prin ajutorul expozițiilor de cărți să informeze studenții despre profesiunea lor și despre importanța ei în economia națională, despre munca și viața oamenilor de știință din acest domeniu, precum și despre activitatea științifică a absolvenților.

Biblioteca Institutului de mine din Moscova organizează cu succes expoziții de cărți pentru studenții din anul I. La aceste expoziții care se organizează, de obicei, la începutul anului, se expun cele mai bune cărți de popularizare din domeniul mineritului, care tratează despre sarcinile și perspectivele industriei miniere și ale diferitelor ei ramuri. O secție specială *Din istoria industriei miniere ruse* cuprinde cărți despre industria minieră de-a lungul timpurilor, pînă în zilele noastre, precum și cărți scrise de vestiti cercetători în domeniul mineritului. Sînt expuse, de asemenea, și cărțile de literatură despre mineri. Astfel, asemenea expoziții trebuie organizate și pe viitor.

Mai persistă însă și unele lipsuri în activitatea de organizare a expozițiilor. Astfel, lipsesc cu desăvîrșire expozițiile închinată problemelor științifice din domeniul științelor naturii și ale tehnicii. La organizarea expozițiilor trebuie folosite materialele bibliografice și de critică, precum și articole de analiză. Unele biblioteci nu au suficiente cărți de știință. În asemenea cazuri ele trebuie împrumutate prin abonamentul interbibliotecar.

Expoziția trebuie să fie organizată în așa fel încît cititorul să găsească și să poată răsfoi pe loc cartea care îl interesează. Pentru alegerea cărților trebuie cerut ajutorul cadrelor științifice ale Institutului. Numai în acest fel se poate asigura materialul pentru expoziție.

Unele biblioteci popularizează cărțile de actualitate cu ajutorul gazetelor de perete, și al ziarelor locale. Este foarte interesantă experiența de mulți ani a bibliotecii Institutului de ingineri de transporturi care editează o gazetă de perete reușită din punct de vedere tehnic și redacțional. Aci se publică liste adnotate ale celor mai interesante cărți, reportaje biografice și listele cărților scrise de oamenii de știință în domeniul transportului, precum și articole de îndrumare a lecturii și studiului individual, știri din activitatea bibliotecii și alte materiale.

Gazeta de perete a bibliotecii Institutului de energetică din Moscova are o rubrică în care se publică părerile cititorilor despre activitatea bibliotecilor. Ziarul Institutului politehnic din Lvov publică în mod sistematic recenziile cărților intrate în bibliotecă.

Ziarele locale pot contribui fără nici o îndoială la popularizarea cărților și îmbunătățirea muncii bibliotecii. Credem că bibliotecile și redacțiile ziarelor

institutilor trebuie să publice recenzii ale studenților despre cărțile de specialitate și în special despre cărțile de literatură.

Un rol important în îndrumarea și satisfacerea cerințelor studenților îl joacă bibliografia. Despre această activitate însă nu vom vorbi în articolul de față.

POPULARIZAREA CĂRȚILOR DE LITERATURĂ *)

Sarcinile muncii educative și ale ridicării nivelului cultural al studenților nu pot fi realizate dacă biblioteca popularizează în mod nesatisfăcător cărțile de literatură. Trebuie să se acorde o atenție deosebită literaturii sovietice care influențează deosebit de puternic asupra educației caracterului, a voinței, a supra formării idealurilor și a încrederii în viitorul sovietic.

Un factor hotărâtor în organizarea fondurilor de cărți de literatură în bibliotecile institutilor a fost Hotărârea C.C. al P.C.U.S. din 1934 *Despre Institutul de Industrie și Tehnologie din Novocerkask*. Până la această Hotă-

rare, bibliotecile institutilor de industrie, agronomice, transporturi și de medicină, nu achiziționau cărți de literatură. În Hotărârea C.C. al P.C.U.S. s-a subliniat *Munca educativă de masă în rândurile studenților nu este organizată. La nici un cămin și chiar la institut, nu funcționează o bibliotecă a cărților de literatură*. Astfel a fost scoasă în evidență legătura între munca educativă și popularizarea cărților de literatură. În urma acestei Hotărâri, toate bibliotecile institutilor de învățământ superior și-au asigurat fonduri de cărți de literatură relativ destul de bune. Totuși, ele nu reușesc încă să satisfacă cerințele mereu crescînde ale studenților.

Trebuie să știm că de multe ori un roman sau o nuvelă ajută la o mai bună înțelegere a unor capitole ale cursului de marxism-leninism sau economie politică. Astfel, de pildă, pentru o mai bună ilustrare a definiției leniniste a narodnicilor și a marxștilor legali, la cursul de marxism-leninism de la Academia militară tehnică „Kuibîșev” au fost date exemple din cartea lui Gorki, „Klim Samghin”.

Bibliotecile institutilor au sarcina de a alege pentru disciplinele sociale, cărți de literatură. Trebuie arătată aci, experiența bibliotecii Institutului de finanțe și economie din Leningrad, care a întocmit o listă adnotată cu cărți de literatură.

*) Problemele popularizării cărții de literatură la instituturile de învățământ superior, unde cartea de literatură face parte din programa analitică, nu sînt analizate.

Studenții aleg cărți la Biblioteca Institutului politehnic Kirov din Ural

tură în ajutorul studenților care studiază istoria economiei naționale a U.R.S.S. Această listă a ajutat pe studenți la studierea cursului, cărțile de literatură constituind un bogat material ilustrativ.

O atenție deosebită trebuie acordată popularizării romanului istoric. Bibliotecile institutelor superioare trebuie să ia în considerație interesul pe care îl manifestă studenții față de romanul istoric și importanța lui educativă.

Condițiile de muncă ale studenților au făcut să se folosească anumite forme de popularizare a cărților de literatură. Este interesantă experiența bibliotecii Institutului politehnic din Ural, care întocmește mici biblioteci speciale de literatură care cuprind cele mai bune opere ale scriitorilor contemporani și ale clasicii literaturii mondiale. Aceste biblioteci se repartizează — de comun acord cu comitetul komsomolului — grupelor de studenți, pentru trei, patru luni. Studenții organizează discuții în colectiv, fiind ajutați în limita posibilităților de biblioteci. Această experiență merită să fie larg răspândită.

Totuși, repartizarea bibliotecilor pe grupe, este bună, după părerea noastră, numai în cazul cind majoritatea studenților locuiește la cămine, și acest sistem nu răpește celorlalți cititori posibilitatea de a împrumuta cărțile necesare.

Unele biblioteci cumpără cărți de artă. Aceasta este foarte bine, deoarece cărțile de artă largesc orizontul studenților. Biblioteca Institutului de mine din Moscova a organizat o expoziție a cărților rusești de artă din domeniul muzicii, picturii și teatrului.

Una din clădirile Bibliotecii de Stat a U.R.S.S.

Lărgirea și adîncirea muncii de difuzare a cărților de artă este una din apropiatele sarcini ale bibliotecilor institutelor de învățămînt superior.

Multe biblioteci ale institutelor de învățămînt superior organizează consfătuiri cu cititorii, avînd ca temă studiul individual al unei cărți. O asemenea consfătuire interesantă a fost organizată la biblioteca Universității din Leningrad. Studenții, aspiranții și colaboratorii științifici, au ținut referate asupra studierii manualelor și a cărților de știință și despre folosirea izvoarelor etc. În toate referatele a fost subliniat ajutorul concret pe care îl dă biblioteca.

O acțiune importantă care influențează în mod pozitiv activitatea bibliotecii sînt consfătuirile cu cititorii la care biblioteca prezintă o dare de seamă. Organizarea unor asemenea consfătuiri necesită o pregătire mai îndelungată, folosirea presei, atragerea organizațiilor obștești și organizarea unor anchete. De

pildă, biblioteca Institutului din Lvov, a făcut o anchetă în rîndurile studenților în care între altele au fost puse următoarele întrebări: De ce cărți duce lipsă biblioteca? Care sînt cărțile pe care nu le-ați putut împrumuta de la bibliotecă? Folosiți materialele bibliografice și sinteze mulțumit de ele? Ce lipsuri există în activitatea bibliotecii? Ce măsuri ar trebui luate, după părerea Dvs. pentru o mai bună deservire a cititorilor?

Ancheta bibliotecii din Saratov, a cuprins și următoarele întrebări: Sinteți mulțumiți de materialele bibliografice, expozițiile de cărți, buletinele cărților noi intrate, și cum vă ajută ele la alegerea cărților? În anchetă a fost indicat, de asemenea, și scopul consfătuirii: „De a face cunoscută cititorilor activitatea bibliotecii, de a asculta observațiile, criticile și propunerile cititorilor și de a stringe mai mult legăturile cu cititorii.”

Foile de anchetă trebuie împărțite tuturor studenților, nu numai cititorilor. De asemenea ele trebuie trimise în număr cît mai mare.

La asemenea consfătuiri trebuie pregătite diagrame, tabele și fotografii, care ilustrează activitatea bibliotecii. Se recomandă să se publice un număr special al gazetei de perete la care să participe cât mai mulți cititori. Referatul responsabilului bibliotecii trebuie să cuprindă o caracterizare a fondurilor de cărți și a activității bibliotecii și să generalizeze răspunsurile primite prin anchetă. Este bine ca referatul să arate prin exemple concrete ajutorul pe care îl acordă biblioteca tinerelor cadre științifice și studenților frunțași. Trebuie să se asigure o largă participare a cititorilor și participarea la discuții a corpului didactic. Rezultatele consfătuirii trebuie să fie oglindite în presa institutului.

INSUȘIREA DE CATRE BIBLIOTECA A CUNOȘTINTELOR LEGATE DE MATERIILE DE SPECIALITATE ALE INSTITUTULUI

Munca bibliotecilor institutelor de învățământ superior — completarea fondurilor de cărți, întocmirea bibliografiilor, ajutorarea cititorilor în alegerea cărților — cere cunoașterea principalelor discipline ale învățământului respectiv. În institute nu este greu să se organizeze seminarii pentru personalul bibliotecilor. Trebuie să remarcăm reușita experiență a bibliotecii Institutului de mine din Moscova, care a organizat un seminar de doi ani pentru bibliotecari. Aci au fost ținute conferințe despre bazele mineritului, s-au organizat cursuri practice, vizionarea unor filme din domeniul mineritului, s-a fă-

cut o excursie la bazinul Moscovei.

La Institutul agronomie din Cikalov, au fost organizate convorbiri cu bibliotecarii, asupra următoarelor teme: *Rolul învățaților ruși și sovietici în dezvoltarea tehnicii și a științei mondiale; Oamenii de știință în domeniul fizicii, chimiei și mecanicii; Învățații agronomi.*

Trebuie să se aibă în vedere problema însușirii de cunoștințe la materiile de specialitate ale institutului, deoarece majoritatea bibliotecarilor au la bază un învățământ general. De aceea, este necesar să se generalizeze experiența căpătată și să se elaboreze materialele metodice necesare.

Unele biblioteci patronizează biblioteci de la sate, acordându-le un ajutor metodic și bibliografic. O frumoasă activitate desfășurată în aceeași direcție, biblioteca Academiei Agricole Timiriazev din Moscova. Biblioteca a ținut seminarii cu bibliotecarii sătești și cu cei de la casele de citit din raionul Marfinsk, regiunea Moscova, a întocmit un referat cu tema: *Popularizarea experienței frunțașilor agriculturii în biblioteca sătească*, a întocmit un material metodic despre organizarea consfătuirilor cu cititorii asupra cărții *Experiența colhozurilor frunțașe*. În afară de aceasta, au fost întocmite liste bibliografice despre creșterea animalelor etc.

Biblioteca Universității de stat din Moscova patronizează bibliotecile din raio-

nul Zarai, din regiunea Moscova. Pentru aceste biblioteci, ea organizează expoziții de cărți, întocmește liste bibliografice asupra cărților agricole și altele.

Biblioteca Universității din Irkuțk, patronează S. M. T.-ul din Zahal. Pentru această bibliotecă ea a colectat și prelucrat 4000 de cărți, întocmind totodată un catalog alfabetic și sistematic.

Exemplele de mai sus arată ce ajutor important și variat pot acorda bibliotecile universitare, bibliotecilor de la sate.

Bibliotecile institutelor de învățământ superior desfășoară o largă activitate de deservire a cititorilor. În fiecare an crește numărul cărților împrumutate. Astfel, de pildă, în anul 1953, biblioteca Universității din Moscova, a împrumutat 3.456.540 cărți și reviste, față de 2.441.763 în 1949.

Bogata activitate a acestor biblioteci, importanța lor și nivelul lor înalt, impun o generalizare centralizată a muncii și o conducere unică. Noi credem că este necesar să se convoace o conferință a conducătorilor bibliotecilor universitare la care să se discute problemele actuale ale activității lor.

După revista „Biblio'ehar”
Nr. 2, 1955

N. R. În numărul trecut al revistei, numele autorului articolului „Unele probleme ale activității bibliotecilor din învățământul superior”, a apărut N. Volciur, în loc de N. Vilciur.

Munca cu cartea la Combinatul Metalurgic Reșița

Una din principalele sarcini ale bibliotecilor din uzine și întreprinderi, este de a ajuta pe muncitori să-și însușească cunoștințe care să contribuie la ridicarea nivelului lor politic, ideologic și profesional.

În această privință o activitate susținută desfășoară biblioteca Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița, care este una din cele mai mari biblioteci sindicale din țara noastră. Această bibliotecă a luat ființă în anul 1946. Din an în an ea a făcut progrese, reușind să atragă un număr însemnat de cititori din rindul muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor, funcționarilor și familiilor acestora.

Instalată în centrul orașului Reșița, biblioteca are la dispoziție un local format dintr-o sală de lectură și două depozite de cărți.

Responsabilul bibliotecii, tov. Klipsch Ferdinand, este un vechi și calificat bibliotecar. Din anul 1950, și-a început munca fiind ajutor de bibliotecar. Între timp a urmat un curs de calificare profesională de 6 luni, pe care l-a absolvit cu succes, după care i s-a încredințat conducerea bibliotecii. Împreună cu ajutorul său, tov. Wetternek Carol, ei depun toate eforturile pentru a cuprinde munca în ansamblul ei, pentru o cit mai bună servire a cititorilor.

ORGANIZAREA FONDULUI DE CĂRȚI

Îndeplinirea sarcinilor importante care stau în fața bibliotecii Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița, cere ca în primul rind compoziția fondului de cărți să corespundă necesităților cititorilor, iar prin organizarea lui, să poată dezvălui bogăția de cărți cu care este înzestrat.

În prezent, biblioteca are un număr de 110.000 volume, în limbile română, maghiară, germană, sîrbă, franceză etc. Fon-

dul de cărți cuprinde operele lui Marx, Engels, Lenin, Stalin precum și cărți cu conținut social-economic, cărți tehnice și de producție din domeniul metalurgiei, cărți de știință și literare, cărți pentru copii și tineret. În sala de lectură, cititorii găsesc un mare număr de ziare și reviste, biblioteca fiind abonată la 45 de ziare și reviste în diferite limbi. Prin grija colectivului bibliotecii, acest bogat fond de cărți a fost organizat în depozite, potrivit sistemului de clasificare zecimală. Această muncă care ușurează procesul de servire a cititorilor a necesitat multă atenție și pricepere. În sala de lectură a fost pus la îndemîna cititorilor un catalog sistematic, care constituie un mijloc bun de popularizare a cărților și de îndrumare a lecturii cititorilor.

Alegerea cărților pentru întocmirea catalogului sistematic, completarea claselor, diviziunilor și subdiviziunilor, dovedesc atenția pe care a acordat-o colectivul bibliotecii acestei munci. O dezvoltare mai amplă a fost dată clasei 3 Științe sociale cu diviziunile ei principale 3C *Marxism-leninism*, 3CP *Partide comuniste și muncitorești*, 30 *Scriseri generale despre probleme sociale* și clasei 6 Tehnică, Industrie, Agricultură cu diviziunile 62 Științe tehnice; construcții de mașini, electrotehnică etc.

O grijă permanentă are bibliotecarul de a completa fondul cu cărțile noi apărute. Pentru aceasta el consultă pe cititori despre cărțile pe care aceștia doresc să le citească, arătîndu-le din timp buletinele de precomenzi sau cataloagele de la diferite edituri. În anul acesta, numai în primele 2 luni, au fost achiziționate 624 volume noi apărute.

CARTEA LA LOCUL DE MUNCA

Pentru o cit mai bună servire a muncitorilor, la locul lor de muncă, biblioteca

Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița folosește bibliotecile mobile.

În anul acesta s-a dezvoltat mult rețeaua bibliotecilor mobile din cadrul Combinatului, ele fiind organizate fie pe lângă colțurile roșii, fie în diferite secții. În felul acesta legătura dintre bibliotecă și muncitori s-a întărit mai mult. Numărul bibliotecilor mobile a crescut la 58, cu un fond total de 32.000 volume.

Multe din aceste biblioteci desfășoară o activitate destul de frumoasă. Așa, de pildă, este biblioteca colțului roșu a secției laminoare, unde este bibliotecar tov. Walner Ioan, vechi și harnic activist pe tărîmul muncii culturale. Cu experiența sa acumulată de ani în munca de bibliotecar, avînd la bază și o pregătire corespunzătoare, tov. Walner a reușit să facă din biblioteca sa o unitate fruntașă, care este frecventată de un număr tot mai mare de muncitori.

Aspectul plăcut al bibliotecii, ordinea desăvîrșită care domnește, acțiunile organizate pentru popularizarea cărților, fac ca această bibliotecă să se dezvolte din zi în zi mai mult. Biblioteca posedă un număr de 12.000 volume. Pentru deservirea cititorilor biblioteca este deschisă zilnic între orele 7—8 și 14—15, astfel că pot fi cuprinse cele 3 schimburi din secție. Cu prilejul diferitelor date importante se fac recenzii de cărți sau expoziții, la care participă numeroși muncitori. Graficul cititorilor, expus la un loc vizibil, arată că media lunară este de 900 cititori, ceea ce reprezintă un factor pozitiv în activitatea bibliotecii. În luna februarie, de pildă, un număr de 899 cititori au citit 1967 cărți.

Majoritatea bibliotecilor mobile participă activ la popularizarea cărților legate de specificul de muncă al secției respective. Așa este biblioteca colțului roșu de la Fabrica nouă de mașini, care are un fond de 8000 volume, dintre care multe sînt cărți tehnice și de producție. Biblioteca a organizat două consfătuiri cu cititorii asupra broșurilor: *Intrecerea pe profesii*, pe grupuri de muncă și *Căi noi de V. Kolesov*, cu strungarii din secție.

De asemenea, biblioteca mobilă de la Fabrica veche de mașini, a prelucrat și discutat cu tinerii din sectorul strungărie broșura: *Pentru cel mai organizat și curat loc de muncă*. Cu acest prilej utemiștii care au participat la consfătuire și-au luat angajamentul de a păstra cea mai perfectă curățenie în secția lor, pentru a fi exemplu pentru celelalte secții.

Activitatea bibliotecilor mobile este îndrumată și controlată de biblioteca Comitetului de întreprindere al Combinatului care împăspătează aceste biblioteci cu cărți noi, ține ședințe de analiză a

muncii cu responsabili lor și-i instruește în vederea desfășurării activității lor.

ACTIVITATEA DE MASA

Pentru popularizarea cărților, biblioteca Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița cit și bibliotecile mobile, folosesc cele mai diferite metode ale activității de masă, ca de pildă: lecturi în colectiv, recenzii, conferințe, consfătuiri cu cititorii, seri literare, expoziții de cărți etc.

O atenție deosebită se acordă popularizării cărților de literatură politică și îndrumării cititorilor spre studierea acestor cărți. Astfel au fost organizate expoziții de cărți pe teme ca: *Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, 59 de ani de la moartea lui Fr. Engels, Popoarele lumii luptă pentru pace, 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc*, etc. Aceste expoziții se bucură de un real succes fiind vizitate de un mare număr de muncitori.

Popularizarea cărților de literatură ocupă un loc important în activitatea bibliotecii. În alegerea cărților pentru diferite acțiuni, se ține seama de legătura care o are subiectul cărții respective cu munca și viața muncitorilor reșițeni, de categoriile de cititori pe care le are biblioteca. În Reșița există familii de muncitori, care din generație în generație, lucrează în cadrul Combinatului. Pentru aceștia biblioteca a organizat o consfătuire asupra romanului *Neamul Jurbinilor* de N. Kobotov.

Pentru cititorii de limbă germană, biblioteca colțului roșu al secției laminoare a organizat o seară literară cu tema: *Poezii germani din R.P.R.*

În prezent colectivul bibliotecii pregătește o expoziție de cărți pe tema: *Viața și creația pictorului rus Ilya Repin*, în cadrul căreia se va prezenta cartea *Burlacii de pe Volga* de I. Repin.

Făcînd un bilanț al activității de masă se constată că în cursul anului trecut de pildă, au fost organizate peste 80 acțiuni de popularizare a cărților.

CITITORII BIBLIOTECII

Rezultatele muncii cu cartea desfășurată de biblioteca Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița se pot vedea și din numărul mare al cititorilor ei, media lunară a acestora fiind de 3250. Cartea, și în special cartea sovietică, pătrunde tot mai mult în rîndurile muncitorilor, pentru care ea a devenit un prieten și un sfătuitor în muncă.

Iată de pildă pe maestrul Radivoi Tăranu, de la secția oțelărie, decorat cu Ordinul Muncii cl. III-a. El este primul care a aplicat metoda Matulineț de ela-

borare a șarjelor rapide. Preocuparea lui permanentă este să-și însușească metode noi în domeniul oțelăriei; de aceea el studiază cărți tehnice și de producție legate de munca lui. Tov. Țăranu este și cursant în anul II la Istoria P.C.U.S. și studiază cu perseverență lucrările clasice ale marxism-leninismului.

Tinărul utemist Iacob Liviu, strungar la secția locomotive, este un cititor devotat al bibliotecii colțului roșu, și în același timp activist voluntar în colectivul bibliotecii. În timpul liber el ajută pe responsabilii bibliotecii la difuzarea cărților și la atragerea de noi cititori.

Fiecare bibliotecă mobilă se poate mândri cu cititorii ei frunțași, care vin cu regularitate să împrumute cărți și sînt la curent cu toate cărțile noi apărute.

În atenția bibliotecii Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița stă și atragerea ca cititori a membrilor familiilor muncitorilor. Biblioteca are peste 80 cititorii pionieri, fii ai muncitorilor.

În ultimul timp, biblioteca a inițiat o acțiune de popularizare a cărților pedagogice. În acest scop a luat legătura cu școala elementară cu limba de predare germană, unde urmează să se organizeze în cadrul consfătuirilor cu părinții, o recenzie a cărții lui Makarenko *Cartea pentru părinți*. Învățătorii recomandă mamelor să citească cărți pedagogice, îndrumându-le să ceară de la biblioteca Combinatului cărți de Krupskaja, Kalinin, Makarenko, Kairov. Astfel, tov. Hosu Elena, a citit în limba maghiară *Poenă pedagogic* de Makarenko.

Am arătat câteva din realizările bibliotecii Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița, care, fără îndoială, fac cinste acestei biblioteci, ținînd seama de cîmpul vast în care trebuie să-și desfășoare activitatea, de numărul mare de volume cu care este înzestrată și de condițiile în care muncește. Aceste condiții nu sînt din cele mai ușoare. Biblioteca are un colectiv prea mic pentru a putea cuprinde totdeauna toate aspectele muncii cu cartea. Oricît s-ar strădui colectivul bibliotecii, el nu reușește să controleze și să îndrumeze toate cele 58 de biblioteci mobile, pe care le-a organizat în secții, răspîndite la distanțe mari de bibliotecă. Din această cauză unele din aceste biblioteci mobile nu-și duc viața. De asemenea, localul bibliotecii nu este suficient de încăpător, ceea ce nu permite o mai amplă dezvoltare a activității de masă. Sala de lectură de pildă, are o capacitate de maximum 100 de persoane, de aceea sînt multe greutăți în organizarea diferitelor acțiuni de popularizare a cărților, la care să participe un număr cit mai mare de muncitori. Această greutate va dispărea atunci cînd biblioteca se va muta în localul clubului muncitoresc care se construiește în prezent la Reșița.

Cu experiența acumulată pînă acum în desfășurarea muncii cu cartea, avînd și sprijinul Comitetului de întreprindere, colectivul bibliotecii Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița va putea să desfășoare în viitor o activitate mai bună, rezolvînd cu succes toate sarcinile ce-i revin.

Expoziție de cărți organizată de biblioteca Comitetului de întreprindere al Combinatului Metalurgic Reșița

Însemnări pe marginea seminarilor raionale

Seminariile lunare cu bibliotecarii de la sate constituie mijlocul principal de educare și instruire a cadrelor de bibliotecari, de îndrumare a activității lor. Bine pregătite și ținute în mod regulat, seminariile raionale contribuie la ridicarea nivelului ideologic și profesional al bibliotecarilor, oferă posibilitatea organizării unui rodnic schimb de experiență, mijloace bibliotecarilor să cunoască noile cărți și materialele bibliografice și metodice apărute și orientează pe participanți în problemele curente ale instituțiilor culturale de la sate. Toate acestea contribuie fără îndoială la ridicarea întregii activități bibliotecare de la sate, la însușirea unor metode mai bune pentru deservirea cu cărți a țărănimii muncitoare.

Analizând felul în care s-au desfășurat pînă acum seminarile raionale, Ministerul Culturii a hotărît ca începînd din luna martie a.c., în scopul unei mai temeinice instruirii a cadrelor de bibliotecari, seminarile raionale să fie organizate pe o durată de două zile, urmînd ca ele să fie frecventate numai de bibliotecarii salariați din raion.

În ultimele zile ale lunii martie ca și cele de la începutul lunii aprilie, seminarile s-au desfășurat în toate regiunile pe baza noilor instrucțiuni ale Ministerului Culturii.

Organizarea seminarilor pe o durată de două zile s-a dovedit a fi o măsură bine venită. Dispunînd de timp mai îndelungat, bibliotecarii au putut dezbate mai bine problemele indicate în tematica trimisă de Ministerul Culturii, ceea ce a dat posibilitatea unei mai temeinice însușiri a cunoștințelor predate. Așa, de pildă, în raionul Botoșani, regiunea Suceava, secțiunea culturală regională a organizat un seminar model, la care au fost invitați să participe și bibliotecarii șefi ai bibliotecilor raionale din regiune. Bine pregătit și organizat, seminarul a decurs în bune condițiuni, îndeplinindu-se în întregime tematica lui care a cuprins: verificarea cunoștințelor însușite la seminarul anterior, lecția profesională pe tema Cu-

noașterea și completarea fondurilor de cărți ale bibliotecilor satești. Aprovizionarea bibliotecii cu cărți agrotehnice, prezentarea din partea bibliotecarilor a unor scurte informări despre activitatea lor precum și a unor lucrări de control în legătură cu munca de îndrumare a lecturii individuale, studiul individual asupra lucrării *Din activitatea bibliotecilor sovietice*, și în încheiere, lecția practică care a constat în prezentarea noilor cărți agrotehnice făcute cu ajutorul unui agronom.

Prin felul în care s-a desfășurat, acest seminar raional a reușit să-și atingă scopul, acela de a înarma pe bibliotecarii cu noi cunoștințe necesare muncii lor de zi de zi. Seminarul raional de două zile, bine pregătite, și cu bune rezultate au avut loc și în raioanele Socola, regiunea Baia Mare, Topoloveni, regiunea Pitești ș.a.

În multe raioane însă, din cauza numărului restrîns al bibliotecarilor salariați (în majoritatea raioanelor nu sînt de obicei decît doi-patru bibliotecari satești), seminarul raional cu bibliotecarii a fost contopit cu cel al directorilor de cămine culturale. S-a vădit că această măsură a fost în detrimentul bibliotecarilor, căci în asemenea cazuri nu s-a respectat tematica fixată pentru bibliotecari. Au fost omise lecțiile profesionale și practice, iar dacă acestea au fost totuși ținute, ele s-au desfășurat în grabă și superficial. În raionul Răcari, regiunea București, de pildă, bibliotecarul șef al bibliotecii raionale tov. Pantazi s-a mulțumit să spună doar cîteva cuvinte despre *Cunoașterea și completarea fondurilor de cărți ale unei biblioteci satești*. Aprovizionarea bibliotecii cu cărți agrotehnice, care forma subiectul lecției profesionale pentru bibliotecari. Același lucru s-a întimplat și cu prezentarea noilor cărți agrotehnice făcută de un agronomician al raionului, expunere făcută superficial.

În alte locuri, datorită lipsei posibilităților de cazare, seminarul raional a ținut doar o zi. În loc ca această zi să

să fie folosită din plin pentru instruirea bibliotecarilor prezenți, unii din lucrătorii secțiilor culturale, ai bibliotecilor regionale și raionale au dovedit o totală lipsă de preocupare în această direcție, ceea ce a determinat ca seminariile să decurgă cu totul nesatisfăcător.

În decursul celor 5 ore, cât a durat seminarul raional, ținut în ziua de 21 martie a.c., în raionul Fălțiceni, cei prezenți au ascultat rînd pe rînd, instructajele făcute de tov. Moceanu, șeful secției culturale raionale, tov. Gavrilescu directorul casei de cultură, de șeful secției învățămînt și de șeful secției agricole raionale, care s-au ocupat de sarcinile ce revin directorilor de cămine culturale. Cît privește pe bibliotecari, pentru ei seminarul s-a redus doar la lecția profesională.

În alte raioane, ca de pildă, Adjud, Vrancea, regiunea Birlad, tematica seminarului fiind prea încărcată pentru o singură zi cît a durat seminarul, ea nu a putut fi respectată în întregime.

Cele arătate mai sus, arată că este necesară luarea unor măsuri imediate care să asigure desfășurarea în condiții cît mai bune a seminariilor raionale viitoare.

În primul rînd, ținînd seama de numărul redus de bibliotecari sătești salariați existenți într-un raion, seminariile raionale cu bibliotecarii ar trebui organizate în așa fel, încît într-un singur centru să fie convocați bibliotecarii din două sau trei raioane din regiunea respectivă. Această măsură ar da posibilitatea ca seminariile să se desfășoare în condiții mai bune, deoarece s-ar putea alege, a cele centre care oferă suficiente mijloace de cazare bibliotecarilor, astfel ca seminariile s-ar putea ține fără greutate timp de două zile, iar tematica Ministerului Culturii va putea astfel să fie îndeplinită în întregime.

Odată întorși la locurile lor de muncă, bibliotecarii salariați ar trebui să procedeze la rîndul lor la informarea și instruirea bibliotecarilor căminelor culturale din raza lor de activitate, în legătură cu problemele discutate în cadrul seminarului raional. Necesitatea îndrumării bibliotecarilor căminelor culturale a reieșit în cadrul discuțiilor purtate în unele seminariile raionale. Astfel, din discuțiile ce au avut loc la seminarul raional din Arad, directorii căminelor culturale au cerut unele lămuriri cu privire la problemele muncii de bibliotecă. Ar fi deci

binevenit dacă după instruirea bibliotecarilor salariați la seminariile raionale, aceștia s-ar ocupa de îndrumarea bibliotecarilor căminelor culturale ajutîndu-i să cunoască problemele principale ridicate la seminariile raionale.

În ceea ce privește tematica seminariilor, dat fiind că ele se adresează acum bibliotecarilor salariați, acestea ar trebui să cuprindă în viitor și diferite teme legate de tehnica de bibliotecă. Așa, de pildă, s-ar putea introduce lecții despre importanța catalogului sistematic sau alfabetic și principiile întocmirii lui; s-ar putea vorbi bibliotecarilor despre așezarea cărților în rafturi ș.a.m.d., probleme care nu sînt suficient cunoscute de bibliotecarii sătești. De asemenea, Ministerul Culturii ar trebui să se îngrijească de trimiterea la timp pe teren a tematicelor seminariilor raionale înlesnind astfel buna lor organizare.

Tematica desfășurare a seminariilor raionale impune sarcini importante secțiilor culturale și bibliotecilor regionale și raionale. Atenția acestora trebuie să fie îndreptată spre ținerea la timp a seminariilor raionale și îndeplinirea întocmai a tematicii fixate de Ministerul Culturii.

Lucrătorii secțiilor regionale și ai bibliotecilor regionale, trebuie să țină lecțiile în cadrul seminariilor, să controleze felul în care acestea se desfășoară și să ia măsurile impuse de lipsurile constatate. Nu trebuie să se mai repete cazurile unor seminariii, ca cel ținut în raionul Focșani, regiunea Birlad, unde lecția profesională pentru bibliotecari a fost doar o expunere teoretică nefiind deloc ilustrată cu exemple luate din viața bibliotecilor din raion.

Calitatea seminariilor raionale depinde în mare măsură de activitatea bibliotecii raionale, de calificarea lucrătorilor ei. Nu se poate ridica nivelul seminariilor fără întărirea permanentă a bibliotecilor raionale — centre de conducere metodică a bibliotecilor din raion. Aceasta trebuie să constituie sarcina permanentă a secțiunilor culturale și a bibliotecilor regionale ca și a lucrătorilor fiecărei biblioteci raionale. Numai în felul acesta biblioteca raională va putea să devină un adevărat model pentru toate bibliotecile de la sate în ceea ce privește munca de popularizare și difuzare a cărții în mijlocul maselor largi de cititori.

SITUAȚIA POLITICĂ ȘI ECONOMICĂ ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE ȘI COLONIALE

KENNEDY, STETSON: Modul de viață american. București. Editura de Stat pentru literatură politică. 1955, 158 pag., lei 2,75.

Publicistul progresist american Stetson Kennedy prezintă în cele 5 articole pe care le cuprinde lucrarea o critică vie a societății americane de azi și a moravurilor ei înapoiate.

În *Possibilități inegale*, autorul demască discriminarea în muncă, practică pe o scară largă de guvernării americani pe criterii de rasă, credință și naționalitate. Indiferența de talente înăscute, de educație, experiență, sîruintă sau de capacitățile cuiva, posibilitățile îi sînt închise în S.U.A. dacă îi lipsesc una sau mai multe „calități” suplimentare, aceea de a fi băștinaș, de culoare albă, creștin ori protestant. Autorul prezintă numeroase date statistice și fapte care arată discriminarea la angajarea în muncă față de evrei, chinezi, mexicani, indieni ș.a. și în special față de cele 15 milioane de negri, cîți sînt în țară.

În articolul următor, Kennedy descrie în toată grozăvia lor lagărele de muncă forțată din S.U.A. și exploatarea cumplită la care sînt supuși muncitorii de pe plantații, din fabricile de terebentină și cherestea. În legătură cu aceasta, el prezintă fapte culese în cursul deplasărilor făcute special în acest scop în diferite state din S.U.A. Pe baza bogatului material documentar adunat, autorul ajunge la concluzia că există în permanență cel puțin un milion și jumătate de americani băștinași trimiși la muncă forțată, în afară de femei și copii.

Cel de al treilea articol demască rolul nefast al Ku-Klux-Klanului, aducînd dovezi de netăgăduit care arată legătura strînsă dintre acestea și F.B.I. (Biroul federal de investigații). Sub aripa ocrotitoare a F.B.I.-ului care încurajează

acțiunile lui criminale, Ku-Klux-Klanul comite nenumărate fărădelegi în scopul de a zădărnici realizarea năzuințelor democratice ale minorităților rasiale, religioase și naționale.

În continuare, în cel de al patrulea articol, autorul scoate la iveală caracterul fărnac, de înșelătorie, corupție și decadență ale așa ziselor „alegeri libere” din S.U.A. Datorită restricțiilor existente în diferite state din S.U.A. ca și teroarea Ku-Klux-Klanului pentru împiedicarea oamenilor de culoare de a participa la alegeri, o mare parte din cetățenii americani nu-și pot exercita dreptul lor de vot. Este concludent faptul că la alegerile generale din 1952 au participat numai circa 60% din alegători cu drept la vot.

Ultimul articol al lucrării înfățișează diferite aspecte ale ofensivei întreprinse de cercurile patronale sprijinite de autorități pentru scindarea sindicatelor americane și lupta acestora împotriva acțiunilor scizioniste ale „bonzilor” sindicali, aflați în slujba patronilor.

Prin conținutul ei, lucrarea lui Kennedy este un act de acuzare la adresa mult trimbițatului „mod de viață american” pe care imperialiștii americani ar voi să-l extindă în lumea întreagă.

AGRICULTURA

PURCARU, I.: Cînd știința își face drum pe ogoare. București. Editura de Stat pentru literatură politică. 1955, 54 pag., lei 0,50.

Broșura conține 4 povestiri care înfățișează cîteva fragmente din lupta celor ce trudesce pe ogoare pentru a smulge pămîntului roade tot mai bogate.

În prima povestire autorul ne prezintă pe țăranul muncitor Nicolae Pîț, frămîntîndu-se din cauza că recolta lui de cartofi este mai slabă decît recolta pe care a obținut-o colectivității pe un pămînt la fel ca al lui. Dar ascuțind sfaturile pe care agronomul Tontea le da în cadrul cercului micirunist, Nico-

lae Piț află că secretul succesului obținut de colectivști, constă în aplicarea unor metode agrotehnice noi și anume, însămînțarea cartofilor în cuiburi dispuse în patral, metodă pe care e hotărât s-o aplice și el.

În a doua povestire este combătută părerea greșită că vremea bună sau rea este singurul factor care influențează recolta. Zlate Florea, președintele unei întovărășiri agricole, își dă seama că anii răi erau răi nu atât din vina vremii, nici dintr-a pământului, ci mai ales din vina oamenilor, care fac arături de minuțioasă, nu folosesc îngrășămintele și nu aplică metodele științifice necesare, care asigură recolte mari. Urmind sfaturile agronomului, întovărășiiți au scos acum 1800 kg. grâu la hectar.

Gheorghe Chiriță, țaran cu gospodărie individuală — eroul celei de a treia povestiri — ascultă sfaturile instructorului trimis de Comitetul raional de partid de a semăna porumbul în cuiburi așezate în patral, deși nevasta lui nu-l lasă. El seamănă o jumătate de pogon cu porumb după metodele înaintate și scoate 1000 kg. porumb, pe cind cealaltă jumătate pe care a semănat-o după vechile metode nu i-a dat decît 500 kg.

Ultima povestire ne arată foloasele însușirii metodelor agrotehnice la cultura sfeclii de zahăr. Gheorghe Covrig este un adept înflăcărat al acestor metode, dar în sat mai sînt unii care-l iau peste picior, cum este țaranul muncitor Aldea care e convins că aplicarea de îngrășămintele „arde pămîntul”. Cind însă se convinge de contrariul, el vine noaptea la Covrig să-i ceară cărțile care descriu minunatele metode agrotehnice care smulg pămîntului 40.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar.

Popularizarea acestor povestiri în rîndul țaranilor muncitori poate contribui fără îndoială la desrădăcinarea multor practici învechite din agricultură, deoarece povestirile lui I. Purcaru sînt imagini vii din munca și viața țărănimii noastre muncitoare, care din zi în zi mai mult trece la practica unei agriculturi înaintate, bazată pe cele mai noi descoperiri ale oamenilor de știință.

LITERATURA

LUDO, I: Starea de asediu. București. E.S.P.L.A. 1955, 688 pag., lei 12,25.

O zi însoțită de primăvară a anului 1921. În parlament, deputații cască plic-tiști, ascultînd tot felul de istorii a-noste, despre niște drame sentimentale lipsite de importanță. Și deodată o veste mare, care umple de bucurie inimile acestor așa ziși aleși ai neamului, de fapt reprezentanți plecați ai burgheziei și

moșierimii. Participanții la congresul socialist au fost arestați. Inuși ministrul de interne declară cu emfază: eu i-am arestat, pentru că votaseră afilierea la Internaționala III-a.

Cu relatarea acestor evenimente începe volumul *Starea de asediu* care este continuarea romanului *Domnul general guvernează* și formează partea a doua din ciclul *Paravanul de aur*. Iar cei cu care se lăudau guvernării că i-au arestat, erau participanții la Congresul socialist din mai 1921. În care elementele hotărîte revoluționare din mișcarea muncitorească din țara noastră au înfăptuit prin votul lor, înființarea Partidului Comunist din România. Dar în clipele cînd guvernării se lăudau că au lichidat mișcarea muncitorească din țară, cînd sute de luptători cinstiți erau aruncați în închisori datorită trădătorilor socialiști de dreapta, din rîndurile clasei muncitoare se ridicau noi elemente neînfricate care aveau să convoace, numai peste un an, al doilea congres al partidului. Astfel, începînd din 1921 și pînă în 1930 cînd se termină povestirea acestei de a doua părți a ciclului *Paravanul de aur* grija de căpetenie a reprezentanților burgheziei și moșierimii la putere este să lovească în mișcarea muncitorească, să împiedice unirea muncitorilor în jurul Partidului Comunist, să înfricoșeze poporul. La acestea servește demagogia, minciuna, teroarea guvernărilor. Starea de asediu este una din măsurile mai des întrebuintate. La adăpostul stării de asediu se judecă marele proces din Dealul Spirei unde sînt condamnați zeci de muncitori nevinovați, se votează constituția din 1923, care consfințește privilegiile burgheziei și moșierimii și legaliza exploatarea capitalistă și moșierească. Îndărătul stării de asediu, autoritățile luau cele mai sălbătice măsuri împotriva țaranilor răscuțați de la Tatar Bunar, care ceruseră libertate și republică sovietică. Prin fața ochilor cititorilor trec astfel și alte importante evenimente din acești zece ani, reinviolate cu o forță evocatoare deosebită de verva satirică a scriitorului: încoronarea de la Alba Iulia, moartea regelui, fărîmițarea partidului național liberal, întărirea partidului național țărănesc care întrece în demagogie toate celelalte partide, nașterea mișcărilor fasciste în țara noastră, începutul crizei și întoarcerea viitorului dictator Carol II, trimis de trusturile străine să jefuiască poporul și să pregătească țara în vederea viitorului război antisovietic. Familia regală, Ion Ion Viziru, Dacu, Jugănarul, Neață, Vîlky Pămînteanu și alții alții, bine cunoscuți cititorilor din volumul *Domnul general*

guvernează, sînt prezentați în împrejurările noi de după primul război mondial, cînd existența statului sovietic înfloritor și întărirea mișcării muncitorești îi fac să caute noi metode pentru a-și asigura dominația. Reinviind aceste figuri odioase, arătîndu-le în adevărata lor lumină, demascînd cu curaj și putere șovinismul și antisemitismul, corupția presei și justiției din acea vreme, dînd la o parte „paravanul de aur” al așa zisei democrații burgheze constituționale, la adăpostul căreia se făceau cele mai necinstite afaceri, se puneau la cale adevărate comploturi împotriva poporului, pregătindu-se instaurarea fascismului în vederea unui război antisovietic, autorul mobilizează oamenii cîștiți la întelegera luptei pentru pace, îi ajută la întărirea hotărîrii de a munci mai dirz pentru ca acele vremuri și urmașii acelor guvernanți să nu se mai întoarcă niciodată.

ȘUNDIK NIKOLAI: *Renul cel iute de picior.* București. Editura Cartea Rusă, 1955, 524 pag., lei 11,65.

În timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, oamenii sovietici din cele mai îndepărtate ținuturi, au sprijinit cu toate puterile lupta pentru înfrîngerea hoardelor fasciste. În spatele frontului, viața și-a urmat cursul ei firesc, războiul neputînd opri nici o clipă mărșul mers înainte al construcției socialiste.

Acțiunea romanului *Renul cel iute de picior* se desfășoară în această perioadă eroică a luptei și a construcției socialiste în Ciukotka, unul din cele mai izolate ținuturi din Țara Socialismului, situat în nordul îndepărtat. Eroii romanului sînt locuitorii satului Ianrai, crescători de reni și vînători, uniți în colhozul „Renul cel iute de picior”. Războiul pune și în fața acestor oameni sarcina de a sprijini frontul. Mobilizați de comuniști, membrii colhozului, la înce-

put codaș, încep lupta pentru întărirea acestuia, în condițiile deosebit de grele ale naturii polare. Ei luptă împotriva deprinderilor vechi, a misticismului și superstițiilor, împotriva uneltirilor dușmănoase puse la cale de foștii exploatare care își dau mina cu dușmanii din afară ai patriei, strecurați pe pămîntul sovietic, cu speranța deșartă a răs-turnării puterii sovietice. Insușindu-și experiența de muncă a colhozului fruntaș din satul vecin Ilirnei, colhoznicii din Ianrai reușesc nu numai să-l ajungă, dar să-l și întreaacă pe acesta în producția de blănuri destinate ostașilor care luptă pentru apărarea patriei, îndeplî-nindu-și astfel în chip strălucit sarcina sprijinirii frontului.

Cartea înfățișează cu măiestrie procesul de creștere a conștiinței oamenilor îndrumați și educați de partid în spiritul celui mai înflăcărat patriotism.

Cu deosebită vigoare este redată viața grea a oamenilor din nordul îndepărtat în condițiile aspre ale naturii polare, alternînd cu minunatele ei frumuseți. Eroii principali ai romanului sînt oameni simpli de o înaltă ținută morală, ca de pildă, secretarul Comitetului raional de partid Kovaliov, organizatorul de partid al colhozului, Ghemal, învățătoarea Olia Solneva, Ghivei, Teiune și mulți alții. Un exemplu tipic al oamenilor care se transformă, este acel al colhoznicului Iliai, care dintr-un om leneș, codaș în muncă, devine fruntaș între vînători, ajungînd să fie ales în sfatul înțelepților satului. În contrast cu aceștia apar oamenii lumii vechi, ștăpîniți de lăcomia de cîștig, ca Ecilin, care uneltesc împotriva patriei și-și dau mina cu dușmanul dar care pină la urmă sînt demascați și-și primesc răsplata cuvenită de la popor.

Renul cel iute de picior constituie un adevărat imn închinat luptei oamenilor pentru o viață mai bună, pentru progres și libertate.

150 de ani de la moartea lui Friedrich Schiller

Friedrich Schiller s-a născut la 10 noiembrie 1759, în Marbach, o-rășel situat nu departe de Stuttgart, capitala ducatului Württemberg. Tatăl era subchirurg militar iar mama fiică de brutar. La vârsta de 14 ani e constrins să intre în „academia militară” a ducelui Karl Eugen; un fel de cazarmă și de mînăstire în același timp, cu o disciplină din cele mai aspre, închisă oricărei înțiriri din afară. Se studiau matematicile și teologia, dansul și limbile clasice, strategia și beleartele. După ce învătă doi ani la secția de Drept, i se dă voie să se înscrie la medicină. Își termină studiile în 1780 cu titlul de chirurg brevetat și e repartizat la un regiment din garnizoana locală. În academie, tinărul Schiller reușește totuși să vină în contact cu literatura interzisă a iluminiștilor francezi (Voltaire, Rousseau, d'Holbach) ale căror idei generoase găsesc un mare ecou în sufletul său. La aceasta se adaugă literatura lui Goethe, Herder, Lenz ș.a. În acest fel — ca o reacțiune directă la regimul de constringere al școlii și ca un ecou al ideilor progresiste franceze — Schiller scrie în ultimii ani de studiu tragedia *Hofii*. Ea apare fără numele autorului, dar succesul cărții îndeamnă pe directorul teatrului din Mannheim să o pună în scenă. Autorul pleacă în taină ca să asiste la reprezentatie. La întoarcere, ducele îi interzice să publice altceva decît cărți de medicină și să aibă „relații cu străinătatea”, adică cu Mannheim din ducatul Baden. Sîntem în epoca în care Germania e fărîmitată în

tot felul de state și stătulețe, epoca în care — cum spune Engels — Germania e „o masă putredă în descompunere”, singura speranță în timpuri mai bune putîndu-se vedea doar în literatură.

O asemenea speranță o justifică într-adevăr prima operă a lui Schiller. În ea, cu toată ardoarea tinereții, el se ridică împotriva tiranilor, împotriva ordinii existente. „Mi-e scirbă de acest secol...!”, strigă eroul central al piesei, tinărul Karl Moor, care cu inima clocotind de revoltă, a declarat război deschis întregii societăți, visînd o lume ca aceea a eroilor lui Plutarh, ca în vechea republică elină, în care să înflorească libertatea și dreptatea socială. „Dați-mi o oaste de tineri — spune el — și am să fac din Germania o republică în

fața căreia Roma și Sparta vor părea niște mînăstiri de femei”. Dar simpla împotrîvire spontană, simpla răzvrătire a unui om, oricît de inflăcărată, nu poate rezolva contradicțiile epocii lui. Sfirșitul tragediei slăbește impresia inițială: revoltatul cîstit, nobil, regretă faptele sale și se prezintă, supus, în fața aceleiași societăți pe care o demascase cu atîta putere. Dar impresia de răzvrătire, de foc acuzator, de avînt revoluționar, de „îmn inflăcărat în cinstea libertății” — cum s-a exprimat Belinski, — rămîne dominantă.

E ușor de înțeles de ce ducele Karl Eugen vorbind de această piesă a spus: „Dacă ași fi fost creatorul lumii și dacă ași fi știut că se va scrie *Hofii* ași fi suspendat creațiunea”. Marii și micii tirani din acea epocă se simțeau direct

vizați de ea. De aici și viața amară, „anii de pribegie” care încep pentru Schiller, după ce el dezertează din armată și fuge din Stuttgart.

După ce noua lui piesă *Conjurația lui Fiesco*, e refuzată, are bucuria triumfului în 1783, cu drama *Intrigă și iubire*. Aceasta este opera în care avântul revoluționar este mai viu și mai trainic ca în oricare alta. Despre ea a spus Engels că „este prima dramă germană cu tendință”. Înfașînd tragedia a doi tineri care se iubesc în ciuda opreliștilor de castă, piesa este îndreptată împotriva regimului despotic, a corupției și a ipocriziei de la curțile suveranilor germani, care se opun oricărui sentiment curat și care duc la pieirea tragică a celor doi tineri. Forța demascatoare a piesei este îmbinată cu dragostea autorului pentru cinstea și curajul modeștilor cetățeni din categoria tatăui eroinei, muzicantul Müller.

Schiller lucrează apoi cîțiva ani la „*Don Carlos*”, traduce din Euripide *Ifigenia în Aulida* și *Fenicienii* și scrie un număr de lucrări istorice, printre care *Răscoala Țărilor de jos*. Cînd în 1787 se reprezintă *Don Carlos*, impresia nu mai este tot atît de puternică. Concepută la început ca o piesă îndreptată împotriva Inchiziției și a despotismului în genere, ea a devenit un fel de tablou de familie din vremea lui Filip II. Deși critica la adresa regimului absolutist e destul de aspră, totuși avîntul revoluționar e în scădere. Această impresie e cu atît mai întemeiată, cu cît piesa fusese precedată de o serie de poezii, printre care *Imn bucuriei* din 1785 înmărturisirea același elan către marile cauze ale omenirii.

Cu ajutorul lui Goethe, Schiller este numit, în 1789, profesor de istorie universală la Iena. În același an, ducele de Saxa-Meiningen îi conferă titlul de consilier de curte, iar ducele Karl August de Weimar îi dă o pensie de 200 taleri. El scrie *Istoria războiului de 30 de ani* și citeva lucrări de estetică *Despre poezia naivă și sentimentală. Scrisori asupra educației estetice a omului* ș.a., în care, însă, apare ca apărător al falsei concepții despre așa zisa superioritate a artei asupra vieții, dezvoltînd ideea că arta se împune omului prin imaginile sale ideale, fermecătoare, ducîndu-l din „împărăția necesității în împărăția libertății”. Înriurirea filozofiei idealiste a lui Kant este vădită.

Dar celebritatea celui ce dăduse *Hoști, Intrigă și iubire* și *Imn bucuriei*, trecuse hotarele germane. În toamna anului 1792 el primește titlul de cetățean francez con-

ferit de Adunarea națională din Paris care votase o lege în care se afirma că „oamenii care, prin scrierile și prin curajul lor au slujit cauza libertății și au pregătit dezrobirea popoarelor, nu pot fi priviți ca străini de către o națiune pe care luminile și curajul lor au făcut-o liberă”. Schiller e printre aceștia, dar în operele care urmează el se îndepărtează de problemele social-politice ale actualității. Ca și Goethe, cu care acum colaborează strîns la *Almanahul Muzelor*, el este atras de arta antică și publică un număr de poezii printre care *Cintecul unui clopot*, în care se vede că poetul a pierdut încrederea în posibilitatea de a reclădi lumea pe calea revoluționară.

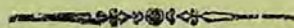
Totuși, în trilogia consacrată lui Wallenstein (reprezentată în anii 1798 și 1799), autorul include în acțiune poporul ca făuritor al istoriei. Dar în *Maria Stuart* (1800), *Fecioara din Orleans* (1801), în *Mireasa din Messina* (1803), problemele valabile, problemele sociale sau naționale, sînt lăsate pe planul al doilea.

Cu drama populară *Wilhelm Tell* reprezentată la 1 mai 1804 la Berlin, Schiller contrazice flagrant propria lui teorie despre refugiu în „împărăția frumosului”. El folosește în mod conștient acțiunea politică drept pîrghie a mișcării istorice și afirmă strîns legătura între aspirarea națională și cea socială. În această piesă, autorul pornește de la viața poporului, de la străduințele lui pentru libertate. Prin aceasta, opera e mai realistă decît cele din a doua perioadă de creație a scriitorului.

El începe să lucreze la tragedia *Demeetrius*, inspirată din istoria yusă (a falsului Dimitrie) dar moare înainte de a putea s-o termine. Se stinge la 9 mai 1805, fiind înmormîntat la Weimar.

Herzen scria în 1840: „Schiller!... Cîte lacrimi au curs din ochii mei peste poemele tale... Tu ești poetul tineretii. Aceeași privire visătoare o îndrepti spre viitor, aceleași sentimente nobile, energice, atrăgătoare; aceeași dragoste de oameni și aceeași simpatie pentru contemporaneitate”. Iar Belinski scriind despre opera lui Schiller a subliniat „sufletul lui generează o dragoste față de om și de umanitate dintre cele mai vii, mai înflăcărate și mai nobile.”

Pentru acest profund ecou, vibrînd de libertate și de umanism, de idei și de sentimente generoase, opera lui Schiller este astăzi atît de prețuită de către omenirea progresistă. Pentru aceasta, memoria lui e cînsită de Consiliul Mondial al Păcii și pentru aceasta, trei din principalele lui piese sînt jucate pe scenele noastre.

BIBLIOTECARI

folositi

BULETINELE BIBLIOGRAFICE

ALE CAMEREI CĂRȚII DIN R.P.R.

★
SISTEMATIZEAZĂ PE
PROBLEME TIPĂRITURILE
RECENT APĂRUTE

CLASIFICĂ ÎNTREGUL
MATERIAL ÎNSERAT

ÎNLESNESC CONSULTAREA
MATERIALULUI DOCUMENTAR

AJUTĂ LA ALCĂTUIREA
BIBLIOGRAFIILOR ȘI
LISTELOR DE RECOMANDARE

★
APAR BILUNAR

Abonamente la oficiile poștale, factorii poștali și secțiile raionale de difuzare a presei.

PREȚUL 2 LEI